Souvenir

. 19 MARCH. 1994 .

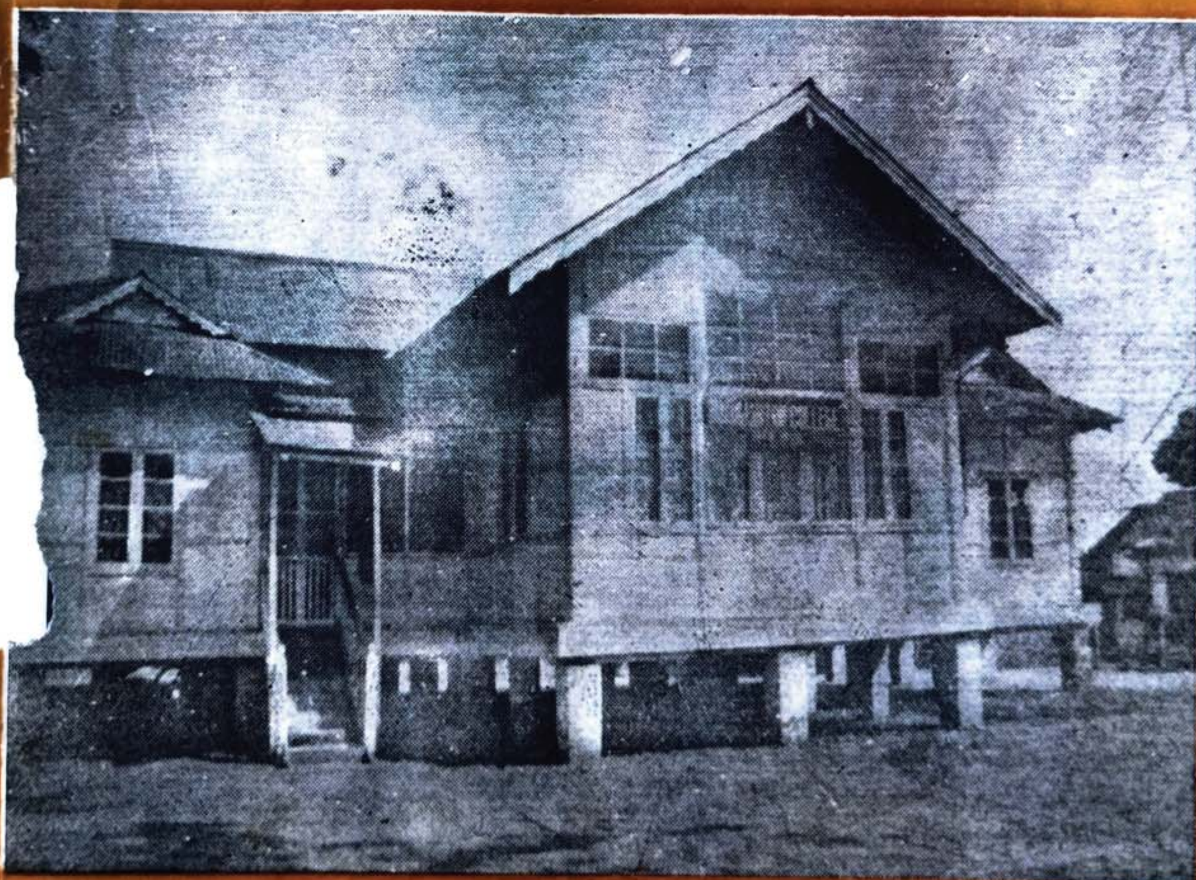

Dr. ROHINI KANTA BARUA LAW COLLEGE.

DIBRUGARH.

SOUVENIR

ON THE OCCASION OF THE RENAMING OF
DIBRUGARH LAW COLLEGE

As

DR. ROHINI KANTA BARUA LAW COLLEGE

DIBRUGARH

Editor – Sunil Borthakur

Dr. Rohini Kanta Barua
Born - November, 1910
Died - 7th July, 1968

Mrs. Muktalata Barua,
wife of Dr. Rohini Kanta Barua,
donor of lands and standing bungalow to
Dibrugarh Law College

JUSTICE S. K. DUTTA

RETD. CHIEF JUSTICE OF
GAUHATI HIGH COURT
EX VICE-CHANCELLOR OF
KURUKSHETRA UNIVERSITY

Residence :
Convoy Road, Dibrugarh
Phone : 20793
Postal Address :
"DUTTA HOUSE"
P. B. No. 36
Dibrugarh-786001

MESSAGE

I am very happy to learn that the authorities of the Dibrugarh Law College have decided to name the college after late Dr. R. K. Barua. Dr. Barua started his career as a lawyer at Dibrugarh, but as he was really an academician and a brilliant scholar he was attracted to the teaching profession. He left the Bar, joined the Cotton College as a lecturer in Chemistry and then went abroad and took his doctorate degree from the Liverpool University. On his return he taught biochemistry at the Assam Medical College for some time. Thereafter he joined the Gauhati University and within a short period became a professor and Head of the Chemistry Department. His reputation as an eminent scientist soon spread far and wide but death cut short prematurely his most promising career. This college will be a befitting monument in his memory.

The College is lucky to have a Principal of the zeal and ability of Sri N. C. Gohain.

I am sure that it will grow from strength to strength till it becomes the premier law college in Upper Assam.

The 14th March, 1994

(S. K. Dutta)

MUKUNDA MADHAVA SHARMA,
M.A., PH.D., D.LITT (CAL), KAVYATIRTHA
Vice-Chancellor

DIBRUGARH UNIVERSITY
Dibrugarh- 786 004
ASSAM : INDIA

Phone (O)—70239
(R)—70203

No. DU/VC/94/3049
9th February '94

To

Principal N. C. Gohain
Dibrugarh Law College
Dibrugarh.

Dear Principal Gohain,

Thank you very much for your kind letter dtd. 28 1.94. I am very happy to learn that the Dibrugarh Law College is going to have a new name as Dr. Rohini Kanta Barua Law College, and a souvenir is also going to be published on the occasion of the proposed change of name.

I appreciate the change of the name since in this way the college is going to be associated with the name of an illustrious son of Assam.

I wish the Souvenir all success and I take the opportunity to send my greetings to all those who are connected with the growth of the college.

With kind regards and high esteem.

Yours sincerely,

(M. M. Sharma)

K. BORA, M. A., I A. S. (Retd.)
Vice-Chancellor

DIBRUGARH UNIVERSITY
DIBRUGARH, Assam.

D. O. No. DU/VC/1/90/577

19th December, 1990.

MESSAGE

I am very happy to know that the Dibrugarh Law College is going to be renamed after one of the illustrious sons of Assam and an eminent educationist late Dr. R. K. Barua and a commemorative volume is being brought out on the occasion.

The legal education is always in the high esteem in the society as it is chiefly intended to make a suitable lawyer for protecting constitutional and other rights of the citizens. Our country can boast of the constitution which envisages India, a sovereign socialist secular Democratic Republic with the aim, amongst other things, to secure social, economic and political justice where there is liberty of thought, expression etc. with equal treatment to all.

The legal education in India and in our State is gaining importance. It is indeed a great pleasure to place on record the services rendered by the voluntary organisations and philanthropists like the family of Dr. R. K. Barua at whose initiative the centres of legal education and other educational institutions have come up in our State. May I also thank the professional lawyers who impart legal education to our students in evening shift Colleges taking great pains and sacrificing a good pay packet enjoyed by their counterpart in Govt. Law Colleges.

I have a firm belief on the purity of the existing system of legal education in India and sincerely hope that it would be able to train our students in a way that would make them worthy of performing their responsibility in the Bar with commitment to the society in general and those poor section in particular who are eagerly waiting for free legal aid with the ultimate desire for justice.

Let this R. K. Barua Law College grow from strength to strength.

(Kamaleswar Bora)
Vice-Chancellor
Dibrugarh University,
Dibrugarh, Assam.

Editor's note :— This message was given by Shri K. Bora on 19.12.90 while he was the Vice-Chancellor of Dibrugarh University.

DIBRUGARH UNIVERSITY,
Dibrugarh, Assam
Phone : { Office - 70231
Resi - 70207

Ref. No. DU/REC/1/94/456

18th February, 1994.

Dear Principal Gohain,

I am very happy to learn that the present Dibrugarh Law College will be re-named after one of the illustrious sons of Assam, namely Dr. Rohini Kanta Barua. I am confident that under your leadership the Law College will grow and will be able to serve the people of this region effectively.

I wish a grand success of your endeavour.

Yours sincerely,

(**Prof K. C. Barua**)
Rector,
Dibrugarh University.

To
Principal N. C. Gohain,
Dibrugarh Law College,
Dibrugarh, Assam.

A few words from the Editor

This slender volume can be described as a humble tribute to the memory of Dr Rohini Kanta Barua, scientist and academician with a pronounced literary flair. The contributors to this volume are distinguished persons who have left their mark in their respective fields. Their articles, it is hoped, will do justice to the memory of this eminent son of our country by throwing light on the many facets of his rich personality. Many of us do not know how he started his career as a lawyer, built up considerable practice and then left the bar to become a professor of chemistry. His contribution to the growth of scientific research in Assam is now part of history.

Dr Rohini Kanta Barua is one among the few scientists of the middle decades of this century who have enriched Assamese literature. He has to his credit a number of articles of popular Science and a body of miscellaneous translations including short stories and novels. Being shy by nature he shunned publicity. Sometimes he used a pseudonym— was it লাজকুৰীয়া, the shy one— for his literary exercises. The poem গাঁৱৰ জীয়ৰী reprinted from the আৱাহন shows the mark of the poet in him.

It is hoped that the volume, a souvenir on the occasion of the renaming of Dibrugarh Law College as Dr Rohini Kanta Barua Law College, will keep alive the memory of this eminent son of Assam

Sunil Kumar Borthakur
Editor

Dr. Rohini Kanta Barua, from left 8th in middle row, at the Biochemistry Department, University of Liverpool, May 1948.

Dr. Rohini Kanta Barua, third from left at Brighton, England (19.7.47).

Late Hem Nath Gohain,
founder principal,
Dibrugarh Law College

Shri Moniram Agarwalla
Principal, Dibrugarh Law
College from 16.6.82
to 19.1.87.

ড° ৰোহিনী কান্ত বৰুৱাৰ চমু জীৱনী

ড° মহেশ্বৰ নেওগ

ভাৰতবৰ্ষত নবজাগৰণ বহুত পলমকৈ হৈছিল। তাতোকৈ পলমকৈ হৈছিল অসমত। অসমত আধুনিক বৈজ্ঞানিক শিক্ষাৰ গুৰি ধৰোতাসকলৰ নাম ললে ডঃ ৰোহিনী কান্ত বৰুৱা দেৱৰ নামও অৱশ্যেই উল্লেখ কৰিব লাগিব। ডঃ বৰুৱাদেৱৰ জন্ম হৈছিল ১৯১০ চনৰ নবেম্বৰ মাহত অসমৰ পূবপ্ৰান্তৰৰ সৰু নগৰী শদিয়াত। তেখতেৰ পিতৃৰ নাম আছিল ৺ কেশৱ কান্ত বৰুৱা আৰু মাতৃৰ নাম ৺ সুখদালতা বৰুৱা। দেউতাক কেশৱ কান্ত বৰুৱাই শিক্ষকতা কৰিছিল। বৰুৱাৰ বাল্যাৱস্থাতে পিতৃ বিয়োগ ঘটে। তাৰ পাছত তেখেতে মোমায়েক সকলৰ তত্ত্বাৱধানত থাকি শিক্ষালাভ কৰিবলৈ লয়। বিদ্যালয়ৰ কালছোৱাত তেখেতে গোলাঘাট, শিৱসাগৰ আৰু তেজপুৰত থাকি শিক্ষা লাভ কৰে আৰু ১৯২৬ চনত কলিকতা বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধীনত স্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত প্ৰথম বিভাগত কৃতিত্বৰে উত্তীৰ্ণ হয়। অসমীয়া, বাধ্যতামূলক গণিত, অতিৰিক্ত গণিত, সংস্কৃত আৰু অতিৰিক্ত সংস্কৃতত বিশেষ কৃতিত্ব (distinction) আৰু তাৰকা চিহ্নসহ ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাৰ ভিতৰত প্ৰথম স্থান লাভ কৰে আৰু ৺জগন্নাথ বৰুৱাৰ পৰা এটি ৰূপৰ আৰু আউনিআটি সত্ৰাধিকাৰৰ পৰা এটি সোণৰ পদক লাভ কৰে। ১৯২৮ চনত গুৱাহাটীৰ কটন মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা ইণ্টাৰমিডিয়েট (বিজ্ঞান) পৰীক্ষাত চাৰিটা বিষয়ত তাৰকা চিহ্ন লাভ কৰি প্ৰথম বিভাগত উত্তীৰ্ণ হয়। ১৯৩০ চনত কলিকতাৰ প্ৰেচিডেন্সি কলেজৰ পৰা ৰসায়ন বিদ্যাত সন্মানসহ কৃতিত্বৰে উত্তীৰ্ণ হয় আৰু তাৰ পাছত জৈৱ ৰসায়ন বিভাগত স্নাতকোত্তৰ পৰীক্ষাত বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ভিতৰত প্ৰথম স্থান অধিকাৰ কৰে। তদুপৰি বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আইন মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা প্ৰথম শ্ৰেণীৰ বি, এল ডিগ্ৰী লাভ কৰে। তাৰ পাছত তেখেতে অসমলৈ প্ৰত্যাৱৰ্ত্তন কৰে।

শিক্ষা জীৱনৰ সামৰণি ঘটাই ডঃ বৰুৱাই অসম লোক সেৱা আয়োগৰ প্ৰথম শ্ৰেণীৰ পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হয় আৰু প্ৰথম বাছনিত নিৰ্বাচিত হয়; কিন্তু তাৰ পাছতেই কোনো ৰাজনৈতিক কাৰণবশতঃ তেখেতৰ নিযুক্তি বন্ধ হৈ ৰয়।

১৯৩৪ চনত তেখেতে ডিব্রুগড়ৰ বাৰত যোগ দিয়ে আৰু এজন যোগ্য নিষ্কলংক আইনজ্ঞৰূপে সৰ্বজন পৰিচিত হৈ পৰে। ১৯৩০ চনত গঠিত কংগ্ৰেছৰ কোৱালিছন চৰকাৰে বৰুৱাক কটন কলেজত প্ৰাধ্যাপক (Professor) ৰূপে যোগ দিবলৈ আমন্ত্ৰণ জনায়। ডঃ বৰুৱাই এই আমন্ত্ৰণ গ্ৰহণ কৰে। ওকালতিৰ লাভজনক ব্যৱসায় ত্যাগ কৰি পিতৃ আদৰ্শ শিৰোগত কৰি শিক্ষাদানৰ পূণ্য কৰ্ত্তব্যত নিজক ব্ৰতী কৰে।

১৯৪৬ চনত বৰুৱাই ইংলণ্ডলৈ উচ্চ শিক্ষাৰ বাবে যাত্ৰা কৰে। লিভাৰপুল বিশ্ববিদ্যালয়ৰ প্ৰাধ্যাপক ডঃ মৰ্টনৰ অধীনত খাদ্যপ্ৰাণ 'ক' ৰ ওপৰত গৱেষণাত মনপুতি লাগে। ১৯৪৮ চনত লিভাৰপুল বিশ্ববিদ্যালয়ে তেখেতক পি, এইচ, ডি ডিগ্ৰী প্ৰদান কৰে। তাত থকা কালতেই তেখেতে আন্তৰ্জাতিক জীৱৰসায়ন সন্মিলনত ভাৰতক প্ৰতিনিধিত্ব কৰে। ইংলণ্ডৰ পৰা প্ৰত্যাৱৰ্ত্তনৰ পাছত ডঃ বৰুৱাই ডিব্ৰুগড়ৰ অসম চিকিৎসা মহাবিদ্যালয়ত জীৱৰসায়ন (Biochemistry) আৰু ৰসায়ন বিদ্যাৰ প্ৰধ্যাপক ৰূপে যোগদান কৰে। ইয়াৰ পাছত ১৯৬০ চনত তেখেতে গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ৰসায়ন বিদ্যাৰ মূৰব্বী আৰু প্ৰাধ্যাপক ৰূপে যোগদান কৰে। তেতিয়াৰ পৰা তেখেতে শিক্ষাদানৰ উপৰিও গৱেষণাৰ কামত একাগ্ৰতাৰে মনোনিবেশ কৰে। বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ৰসায়ন বিভাগটো অত্যাধুনিক সা-সৰঞ্জামেৰে সজ্জিত কৰি এটি সুস্থ শৈক্ষিক পৰিবেশ গঢ়ি তোলে। ডঃ বৰুৱা বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ক'ৰ্ট আৰু 'অধিবিদ্যা পৰিষদৰো' (Academic Council) সদস্য আছিল। তদুপৰি তিনিবাৰকৈ কাৰ্য্যনিৰ্বাহক পৰিষদলৈ (Executive Council) নিৰ্বাচিত হৈছিল।

ডঃ বৰুৱাৰ বহুসংখ্যক মৌলিক গৱেষণা পত্ৰ 'ন্যেচাৰ' (Nature) 'বায়কেমিকেল জাৰ্নেল' (Biochemical journal) আদি বিজ্ঞানৰ অভিজাত গৱেষণা পত্ৰিকাত প্ৰকাশ হৈছিল। ডঃ বৰুৱাই খাদ্যপ্ৰাণ 'ক' ৰ ওপৰত থকা তেখেতৰ বৈদগ্ধৰ বাবে বিশেষজ্ঞ সমাজত বিশেষ সন্মান লাভ কৰিছিল।

কলিকতাত অধ্যয়ন কৰি থকা কালৰে পৰাই ডঃ বৰুৱাই অসমীয়া সাহিত্য চৰ্চা কৰিছিল। প্ৰবন্ধ, চুটিগল্প, কবিতা আৰু শিশুৰ কাৰণে লিখা তেখেতৰ ৰচনা সেই যুগৰ আলোচনীসমূহত নিয়মিয়াকৈ প্ৰকাশ পাইছিল। ডঃ বৰুৱা ৰচিত 'বিজ্ঞানৰ সাধু' ১৯৩২ চনত অসম সাহিত্য সভাৰ দ্বাৰা পুৰস্কৃত হৈছিল আৰু পুথিখনি সাহিত্য সভাই প্ৰকাশ কৰিছিল। পৰিপুষ্টিৰ ওপৰত লিখা 'পৰিপুষ্টি বিজ্ঞান' অসমীয়া বিজ্ঞান সাহিত্যৰ এখনি উল্লেখযোগ্য গ্ৰন্থ। দেশীয় ঔষধসমূহৰ ৰাসায়নিক বিশ্লেষণৰ ওপৰতো তেখেতে এখন কিতাপ লিখিছিল। তাৰোপৰি 'পৰমক্ষুধা' আৰু 'পমিলিৰ পৰিয়াল' অসমীয়া সাহিত্যলৈ দুটি অনবদ্য উপহাৰ। ১৯৫৫ চনত অসম সাহিত্য সভাৰ অধিবেশনৰ বিজ্ঞান শাখাৰ সভাপতি স্বৰূপে ডঃ বৰুৱা নিৰ্বাচিত হৈছিল। গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয় স্থাপনত ডঃ বৰুৱাৰ

অৱদান উল্লেখযোগ্য। যোৰহাটৰ আঞ্চলিক গৱেষণাগাৰৰ বাছনি সমিতিৰ সভাপতি আৰু শিলচৰৰ আঞ্চলিক অভিযান্ত্রিক মহাবিদ্যালয়ৰ সঞ্চালক মণ্ডলীৰ অন্যতম আছিল। খড়্গপুৰৰ 'ইণ্ডিয়ান্ ইন্‌ষ্টিটিউট অব টেকন'লজি'ৰ উপ-দেষ্টা পৰিষদৰো তেখেত সদস্য আছিল।

১৯৬৮ চনৰ ৭ জুলাই দিনটো গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ বাবে লগতে সমগ্ৰ অসমৰ বাবে এটা বৰ দুৰ্ভাগ্যজনক দিন আছিল। সেইদিনাই ডঃ ৰোহিনী কান্ত বৰুৱাদেৱে কলিকতাৰ দম দম বিমান বন্দৰত ইহলীলা সম্বৰণ কৰে। ডঃ বৰুৱাই বৰোডা বিশ্ববিদ্যা-লয়ত পি, এইছ, ডিৰ মৌখিক পৰীক্ষা গ্ৰহণ কৰি সেইদিনা গৃহাভিমুখে যাত্ৰা কৰিছিল। কিন্তু বিধিৰ পৰিহাস, আদবাটতেই অসমৰ শিক্ষা জগতৰ এক বিশাল মূৰ্ত্তি, সিংহপুৰুষ ডঃ বৰুৱাই চিৰদিনৰ বাবে বিদায় ললে। সেই সময়ৰ গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ এগৰাকী শিক্ষকে ডঃ বৰুৱাৰ পৰলোক প্ৰাপ্তিত তেখেতৰ ছাত্ৰসকলে পিতৃহীন হোৱাৰ দৰে অনুভৱ কৰা বুলি মন্তব্য কৰিছিল।

ডঃ বৰুৱাৰ বিয়োগ বাৰ্তা পাই লিভাৰ-পুল বিশ্ববিদ্যালয়ৰ জীৱৰসায়নৰ প্ৰফেচৰ এমে-ৰিটাছ ডঃ আৰ, এ, মৰ্টনে তেখেতৰ পৰিবাৰ শ্ৰীমতী মুক্তালতা বৰুৱালৈ লিখিছিল – "মই সেই দিনবোৰলৈ উভতি চাইছোঁ। মহাযুদ্ধৰ পাছতে যি সময়ত আপোনাৰ স্বামী মোৰ সৈতে কৰ্মত ৰত আছিল, আজি কেৱল তেওঁৰ সেই সুকৰ্মসমূহেই মনত পৰা নাই, তেওঁৰ ব্যক্তিগত বন্ধুত্ব আৰু আনুগত্যৰ কথাও মনলৈ আহিছে। তেওঁ নিজ দেশৰ এজন যোগ্য প্ৰতিনিধি আছিল আৰু তেওঁৰ ভাৰত সম্পৰ্কীয় জ্ঞানে বহুতো লগৰীয়া ছাত্ৰ আৰু গৱেষকৰ কিছুমান গভীৰ সমস্যা উপলব্ধি কৰাত সহায় কৰিছিল, যিবোৰ আন উপায়েৰে জনা হয়তো সম্ভৱ নহ'লহেতেন। মোৰ পৰিবাৰ আৰু ছোৱালীটিয়েও তেওঁৰ সান্নিধ্য উপভোগ কৰিছিল। কলিকতাত আপোনালোক দুয়োকো লগ পোৱা সেই সুমধুৰ দিনবোৰ আজি মনত পৰিছে। সেই সময়ত মোক গুৱাহাটীলৈ যাবলৈ অনুমতি দিয়া নহৈছিল কিন্তু আপো-নালোক দুয়োৱে মোক দেখা কৰিবলৈ আহি-ছিল আৰু মোক চাৰিওফালে ফুৰাইছিল। মই নিশ্চিত যে আপোনাৰ স্বামীয়ে গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ বাবে সৰ্বোত্তম সেৱা আগবঢ়াই গ'ল আৰু আশা কৰো এই কথাই আপো-নাক কিঞ্চিৎ পৰিমাণে হ'লেও সান্ত্বনা দিব"।

Rohini Kanta Barua

Sadananda Chaliha

Of Dr. Rohini Kanta Barua (1910-68), well may we say in Shakespearean veiw, "His life was gentle, and the elements were so mixed in him that nature might stand up and say to all the world, 'This was a man !'" Although it is now well over a score of years since he left us, his image still flashes across our mind's eye when we recall reminiscences of things past.

Educationist and litterateur, Rohini Kanta Barua was one of the best known pioneers of biochemical research in India.

Born at Sadiya in Upper Assam in 1910, Rohini Kanta was the eldest of the two sons of Keshab Kanta Barua, reputed school teacher. Keshab Kanta came of the lineage of the Bania Kakatis of Sibsagar and his father (Rohini Kanta's grandfather) Tanushyam Barua, was a mouzadar, demi-official revenue collector of Sibsagar. As Assistant School Master, Keshab Kanta held a transferable post and had to serve a goodly number of Government High Schools in different places. He died in 1923 when he was officiating as the Headmaster of Tejpur Government High School. Rohini Kanta was then only thirteen years old.

In 1926 Rohini Kanta passed the Matriculation Examination from the Sibsagar Government High School in the First Division with star marks and letters in five subjects. In 1928 he passed the Intermediate Examination in Science from the Cotton College, Gauhati, in the First Division with letters in three subjects. In 1930, he graduated with Honours in Chemistry from the Presidency College, Calcutta. In 1932 he took his M. Sc. degree in Chemistry (Organic) from the University of Calcutta standing first in Class II. A year later, he also took the B. L. degree in Class I from the University Law College, Calcutta.

Back in Assam, Rohini Kanta competed for the Assam Civil Service

Examination in 1933. He acquitted himself quite creditably and was selected for appointment as Extra Assistant Commissioner. At the eleventh hour, however, his appointment was rescinded due to adverse police report. Rohini Kanta's mother happened to be the sister of Dr. Bhubaneswar Borooah, a prominent Congressman and later President, Gauhati District Congress Committee and of Laksheswar Borooah, later an M.L.A. on Congress ticket from Dibrugarh and Speaker, Assam Legislative Assembly. This irked the overzealous police officers of the British Government and they lost no time in bedaubing Rohini Kanta with anti-British proclivities.

Undaunted by this damper at the beginning of his career, Rohini Kanta took to the practice of law at the Dibrugarh Court and soon established his reputation as an outstanding lawyer. He could not, however, continue for long in the legal profession. In 1938 at the instance of his maternal uncles he joined Cotton College, Gauhati as a lecturer in Chemistry, though it meant considerable reduction in income.

A versatile genius with remarkable resilience, Rohini Kanta had no difficulty in proving his mettle as a very successful teacher of Chemistry. In 1946, he went to England on an overseas stipend from the Government and had him enrolled in the University of Liverpool as a research scholar under Dr. R. A. Morton, Professor and Head of the Department, Biochemisty. In 1948, he had his doctorate from the said University for his thesis on Vitamin A and its chemical and physiochemical reactions on metabolism of the human body. While in the U. K., he represented India in the International Biochemistry Conference.

Back in India, Rohini Kanta joined the newly started Assam Medical College at Dibrugarh as Professor and Head of the Department of Biochemistry (1948). In 1960, he was persuaded to come over to Gauhati and join as Professor and Head of the Department of Chemistry. It was he who practically built up the post-graduate laboratory of Chemistry by procuring most up-to-date and sophisticated appliances from abroad. The first research scholar to be admitted into a doctorate in the physical sciences by the Gauhati University, namely Dr. M. G. R. Nair, had Dr. R. K. Barua as his guide.

In 1968, having been appointed an examiner for a doctoral thesis by the University of Baroda, Dr. Barua went to Baroda to do also the viva-voce part of examination. On his way back,

he halted for a day in Calcutta. While getting on board a plane bound for Gauhati in the early hours on 7 July, 1968, he felt a sudden paroxysm of pain in the chest. Medical help was rushed, but it was of no avail. The end came almost immediately.

As a scientist, Dr Barua's chief successes lay in the sphere of biochemistry, especially in the domain of some little known or generally skipped over aspects of chemical reaction and the resultant energy changes occurring in living cells when the body absorbs nutrients and assimilates vitamins. His investigations into the hydraulic reactions on metabolism of the vertebrates when the digestive enzymes interact on doses of Vitamin A and Vitamin D are well received by scientists all over the world. Indeed, Vitamin A and Vitamin D were with him a passion and a craze. Most of his research papers, which were carried by subject-journals like the *Analyst*, London, *Biochemical Journal*, U. K., *Indian Journal of Chemistry*, *Current Science* etc. dealt with these two vitamins either directly or indirectly. Professor Morton of Liverpool, in his inaugural address to the International Biochemistry Conference held at Bangalore, described Dr. Barua as "one of the pioneers of biochemical research in India."

Dr. Barua was an educationist in an unorthodox sense of the term. He was much worried about the antipathy to Mathematics and the physical sciences exhibited by most of our schoolgoing children. The malaise, as he diagnosed it, is due to the fact that these "disciplines" are imposed on them as serious mental exercise whereas our children should have been "accultured" in them from the early stages in a "play-way" fashion. Dr. Barua's approach to the problem was "Inductive" ; from specific instances young learners would be encouraged to work out their way to a general principle.

With a view to experimenting on his ideas of educational reform, Dr. Barua established at Dibrugarh a Pre-Primary School for children under six years of age. He was its President and sole driving force as long as he served in the Medical College there. He contributed a lot towards shaping the decisions of the Court, the Academic Council and the Executive Council of the Gauhati University. He was also the Chairman of the Selection Committee for appointment to the Regional Laboratory at Jorhat, a Government of India undertaking, a member of the Board of Governors, Regional Engineering College, Silchar, and of the Advisory Board, Indian Institute of Technology,

Kharagpur. In 1955, he presided over the Science Section of the *Assam Sahitya Sabha* at Gauhati.

Rohini Kanta Barua was also a distinguished writer is Assamese. In the early stages, he assumed the pseudonym, Lajkuria (The Bashful). A large number of his essays on popular science and short stories as well as poems are scattered in the leading periodicals of the day. In 1932, he won a prize from the *Assam Sahitya Sabha* for a work on popular Science, namely *Bijnanar Sadhu* (Tales of Science), Another work of his. *Paripushti Bijnan* (Science of Nutrition) saw the light of day at a later date. He introduced into Assamese the Julian Huxley type of writing on popular science having his eye on a readership of young learners. A man of varied gifts, he had also an absorbing penchant for the classics, especially the plays of Visakhadatta and Bana and those of Aeschylus, Sophocles and Euripides. He also kept abreast of the most modern trends in literature. His *Param Kshudha* is a faithful translation into Assamese of Knut Hamsun's *Hunger* and was an instant success. Unfortunately some of his works, literary and scientific, both in English and Assamese, were left half-done.

No appraisal of Rohini Kanta Barua shall be complete without a reference to his magnetic personality. Hefty and tall, endowed with a superb physique neatly relieved by a dolichocephalic head, which in turn was adorned with a bright face radiating soothing smiles and robust optimism. Rohini Kanta was eminently prepossesing in outlook. "In conferences in the University and elsewhere," in the words of a contemporary, "his words were characterised by a distinct clarity of conception and expression and a marked degree of objective grasp. And such pleasant were his ways of putting things that the keenest antagonist would accept a defeat from him with a smile, if not an em-brace"

Rohini Kanta got married to Muktalata, daughter of Rai Bahadur D. C. Barua of Jorhat and sister of H. P. Barua. The Baruas were, however, childless. The Assam Science Society institutes an award in his name out of a trust created with grants from the Government and donation from Mrs. Muktalata Barua.

Dr. Rohini Kanta Baruah— a glimpse of early days.

Justice Parbati Kumar Goswami

Not many would remember Dr. Rohini Kanta Barua's early days at the Sibsagar Government High English School where I had my early education in the early twenties. Rohini was a senior student when I came into his contact. There was humming about a very intelligent boy in the school and it was Rohini.

Rohini was extremely polite bordering on shyness. This quality transformed into a kind of suave reserve became ingrained in his benign personality in later life.

Around that period he along with his talented elder sister founded the Jnanoddeepika Sabha, a tiny literary body of school students. I was inducted into it by Rohini and when he left Sibsagar, as its Secretary, I was elected to take his place. In those days Rohini was an ideal in every respect. Contemporaries of those days in the Sabha were Bimala Prasad Chaliha, Nalini Kanta Misra, Karuna Kanta Gogoi, Bibekanada Bharali, Dakhina Kanta Baruah, Dibakar Deuri, some of the names readily coming to mind. Madhav Chandra Bezbarua was organising a parallel "Chatra Sabha" with his usual verve. There was healthy rivalry between the two Sabhas. Dakhina was the Editor of the manuscript monthly of the Jnanoddeepika Sabha "Veenapani". The weekly venue of the Sabha was in the technical school of late Bhuban Chandra Gogoi at the time I left Sibsagar after my Matriculation in early 1929. The Sabha instilled in all of us a sense of discipline, orderliness, besides literary urges. It was Rohini's idea that each member would keep a diary and do at least one good work every day. Some of us not finding anything better to do would give one pice to a beggar, show the way to a person who was trying to locate a house etc., and note these in the diary. Little things but of great import.

Time rolled on. The next phase with Rohini was when he already established

a very successful junior legal practice at Dibrugarh attached to Rai Bahadur Sadananda Dowerah. I found him a busy practitioner in 1938 when I joined the Dibrugarh Bar. Our Camaraderie at the Bar developed. Rohini's personality was then full-blown. He always comported himself with dignity.

He was talented, prepared his brief fully and was always fair to the opposing counsel. He did not play to the gallery but was a persuasive advocate of his cause. He was equally proficient in the criminal as well as in the civil laws. In those days there was trial by Jury in Sessions Court. It was a treat to listen to Rohini's fluent address in Assamese to the Jury even from the opposite side. The Bar was treating him well. Bhimbar Deuri, Bhuban Chandra Dutta, Heramba Bora, Habibur Rahman, Jibanram Phukan, Bidyadhar Baruah, Anadibhushan Rai, Sudhir Mohan Ganguly,Ramesh Chandra Barooah Bipin Borgohain were some of our associates during those days at the Dibrugarh Bar. Our friendship grew and Rohini opened up at times. He had a fund of wit and humour, not known to many.

While Rohini was in hey-day of his legal practice, already having built the house now donated in his memory by his devoted wife, we were surprised one day to learn that he had left law and elected for his first love Science and joined Cotton College as a Lecturer in Bio chemistry. The salary he would get was nothing compared to what he was earning at the Bar. But he made his choice and never looked back. If he had continued in law he would have risen very high indeed.

Next I found him joining the Assam Medical College as Professor of Bio-Chemistry and our friendship revived. We were occasionally meeting and discussing various things. Meanwhile, he had earned his Doctorate degree and authored several books. He did not like to talk of his achievements and one had to get some clues by lot of probing. He also never talked ill of any person although he had lively interest in the quality of public life as well as that of the University administration. His analytic mind loved to deal with abstract propositions.

When I finally left Dibrugarh in 1958 to base my legal practice in the High Court, I persuaded Rohini to accept the Hony. Secretaryship of the J. K. Ghose Kindergarten School in which I had my heart and soul. The beautiful school building was the gift of an eminent physician, late Dr. P. N. Ghose In the memory of his brother J. K. Ghosh. After a few years the next time I heard from him was when

I was already Chief Justice of the High Court of Assam and Nagaland. He sent in registered cover a National Savings Certificate of Rs. 5000/-which I had purchased as Secretary of the J. K. Ghose Kindergarten School intending to build a reserve fund. He wrote that he was then coming to join the Gauhati University and soon the Certificate would mature I sent it back to the Deputy Commissioner, Dibrugarh with a request to re-invest it as reserve fund for the school which he did.

I was hoping that contact would revive with Rohini at Gauhati but we hardly had time to meet. It was only once Rohini called on me, full of life and vigour and I told him I was looking for the day when he would be the Vice-Chancellor of the University. He would have adorned the office with great distinction. As is his wont he just smiled and did not say a word.

Did he then know, he would not last and would leave soon for "the undiscovered country from whose bourne no traveller returns ?"

I was shocked at Gauhati to hear of his sudden passing away in Calcutta and a silent educationist of great repute and potentiality with firm commitment to values was snatched away by the cruel hands of death. Assam is poorer by his most untimely demise.

"TEACHERS WHO ARE NO MORE WITH US"

Late Khagendra Narayan Chowdhury, a senior teacher who served Dibrugarh Law College sincerely till his death on 19.11.90.

Late Priti Bhusan Chakraborty who was a teacher of Dibrugarh Law College till his death on 14.7.88.

Sri Aswini Charan Chowdhury who was President of the Governing Body of Dibrugarh Law College in its formative years.

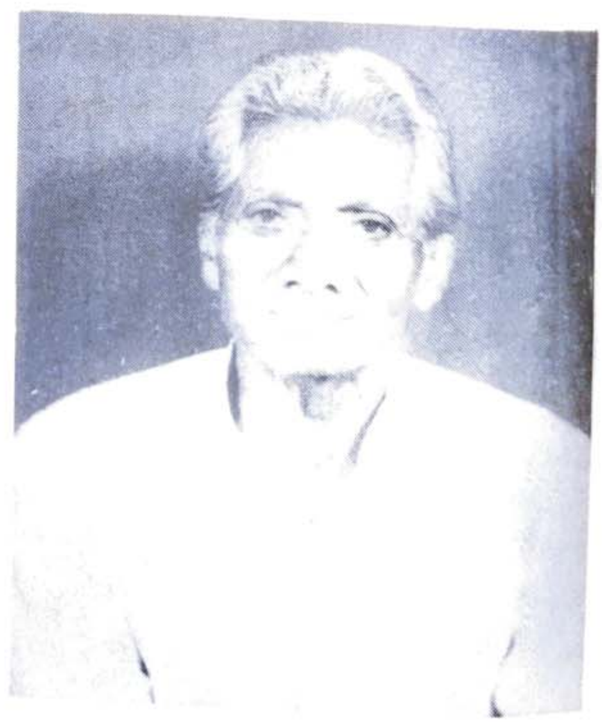

Sri P.K. Das who acted as Principal of Dibrugarh Law College for some time and now a member of the Governing body.

গাঁৱৰ জীয়ৰী

মোহিনী কান্ত শৰ্মা

পদুম বনত ফুলিছে ৰঙতে
অলেখ পদুম কলি,
মুকলি মূৰীয়া নাচে উলাহত
ইটিয়ে সিটিয়ে ঢলি।

মুকলি মূৰীয়া বতাহ জাকিয়ে
ফুৰিছে কিবাটি গাই,
পদুম বনত ইকাষে সিকাষে
কিহবা বিচাৰি পাই।

বনৰ চৰাই মুকলি মূৰীয়া
ধৰে উলাহতে গীত,
আপোন পাহৰা দুখ তাপ হৰা
পাইছে বিচৰা বিত।

একণি জুৰিৰ একা বেঁকা ৰেখা
ফুৰে যত ঘূৰি ঘূৰি,
সেয়ে যে এখনি চিৰ সুখ ভৰা
সপোন অময়া পুৰী।

সেই নিজানতে বহু দূৰণিত
কলুষ নজনা ঠাই,
ফুলিছে গাঁৱৰ সৰল জীয়ৰী
স্বৰগ মাধুৰী পাই।

যেতিয়া সূৰুযে ৰাঙলী ৰঙেৰে
ঢালোঁহি ৰঙৰ ৰেখা,
পদুত বনত ফুৰে নাচি হাঁহি
সূৰুয কিৰণ লেখা।

গাঁৱৰ মাজত সেউজী বাটত
নাচৰ লহৰ তুলি,
কাষত কলহ লই লয়লাসে
কোনে যায় বুলি বুলি?

পুখুৰী পাৰত দলঙত বহি
পদুমৰ স'তে খেলা—
পদুম মাজত আৰু এটি ফুল
পদুমে পদুমে মেলা।

পুখুৰীৰ সেই নীলা পানী ধাৰি
ঢউ তুলি তুলি আহি,
পাবলই যেন পাবলই আহে
একেটি মুখৰ হাঁহি।

মুকলি পথাৰ সেউজী ৰঙ্গেৰে
আহিছে বৰণ সানি,
সেউজী বননি কোনেনো মিলালে
অসীম নীলাত আনি ?

সেউজী নীলাৰ মিলন থলত
বতাহতে যেন উৰি,
কোনে সানি দিলে মিলন মাধুৰী
সৰল হাহিটি পূৰি ?

সেই নিজানৰ নিৰলা বাটত
মনৰ সুখতে ভাহি,
সৰল গাঁৱৰ সুৱদি গীতৰ
সুৰটি বাজেহি আহি ।

নিজানত সেয়ে সুৰৰ ধ্বনিটি
ৰতাহতে উটি ফুৰে,
ৰতাহে তাৰেই সুৰৰ মাধুৰী
বই যায় ধীৰে ধীৰে ।

নিজান কোণত আজলী জুৰিটি
পাতিছে ৰঙ্গৰে খেল,
জুৰিৰ লগত প্ৰকৃতি জীয়ৰী
পাতিছে অমাতী মেল ।

জুৰিৰ লগতে আপোন পাহৰি
গাইছে গুৱলা গীত,
জুৰিৰ সুৰেৰে গাইছে গাভৰু
হৰি নিয়ে মন চিত ।

মনমোহা মোৰ সাদৰী ছবিটি
বৰ ভাল লাগে চাই,
সেই ছবিটিকে চাই ৰ' লাগো
সপোন মাধুৰী পাই ।

সৰল ফুলৰ লগতে ফুলেহি
গাৱঁৰ জীয়ৰী আহি,
সৰল বনৰ লগতে আহেহি
তাৰেই ৰূপটি ভাহি ।

গন্ধ গীতিৰ ৰূপ ৰস ভৰা
ছন্দ ফুৰেহি খেলি,
সপোন দেশৰ আনেহি বাতৰি
ৰূপৰ দুৱাৰ মেলি ।

নিৰল কোণত অকলে অকলে
যেতিয়া থাকোহি ৰই,
সেই ৰূপটিয়ে মাৰেহি ভুমুকি
পৰাণ শীতল কই । *

* আৱাহন (আঘোণ, ১৮৫১ শক)

ড° ৰোহিনী কান্ত বৰুৱা — মোৰ দৃষ্টিত

ড: যোগেন্দ্ৰ নাথ বৰুৱা

বিভিন্ন দিশত, বিভিন্ন পৰ্যায়ত, নিজস্ব প্ৰতিভাৰ যোগেদি নিজকে প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ উপৰিও আন বহুতকে তেওঁলোকৰ কাৰ্যক্ষেত্ৰত আগবাঢ়ি যাবলৈ অনুপ্ৰেৰণা দিব পৰা লোক আমাৰ সমাজত অতি বিৰল। ড° ৰোহিনী কান্ত বৰুৱা চাৰৰ কৰ্ম্মৰাজিৰ কাৰণে তেখেতক তেনে স্তৰৰ এজন ব্যক্তি বুলি ক'বলৈ আমি দ্বিধাবোধ নকৰোঁ। তেখেত আছিল এজন সু- সাহিত্যিক, আইনজ্ঞ, ৰসায়নবিদ, শিক্ষক আৰু গৱেষক। বৰুৱা চাৰৰ অন্যান্য দিশবোৰ বিশেষকৈ তেখেতৰ আইনৰ জ্ঞান, সাহিত্যিক প্ৰতিভা আদিৰ বিষয়ে বহুত লেখকে হয়তো লিখিব। তেখেতৰ অন্য এটা দিশ অৰ্থাৎ বিজ্ঞানী হিচাপে তেখেতে অসমৰ বিজ্ঞানী-সকললৈ দি যোৱা অৱদানৰ বিষয়ে দুই এষাৰ কথা এই ক্ষুদ্ৰ লেখনিত উনুকিয়াব খুজিছোঁ।

কটন কলেজত মই উচ্চশিক্ষা লাভ কৰাৰ সময় ছোৱাৰ (১৯৪৬-৫০) আগতেই বৰুৱা চাৰে উচ্চশিক্ষাৰ কাৰণে ইংলণ্ডলৈ যাত্ৰা কৰিছিল। সেইগতিকে তেখেতক শিক্ষক হিচাপে পোৱাটো মোৰ ভাগ্যত নঘটিল।

অসম চিকিৎসা মহাবিদ্যালয়ত আৰম্ভনিৰে পৰা ৰসায়ন আৰু জৈৱৰসায়ন বিভাগ দুয়োটা একেটা কৰি স্থাপন কৰিছিল আৰু এই ব্যৱস্থা বহুত দিনলৈকে আছিল যদিও পিচলৈ দুয়োটা বিভাগ পৃথক কৰা হ'ল। সেইসময়ত জৈৱ ৰসায়নত এজন অধ্যাপক আৰু ৰসায়নত এজন সহকাৰী অধ্যাপকৰ পদ আছিল। ১৯৬০ চনত মই যেতিয়া সেই বিভাগত সহকাৰী অধ্যাপক হিচাপে যোগদান কৰো, তেতিয়া বৰুৱাচাৰ বিভাগটোৰ মুৰব্বী অধ্যাপক আছিল। চিকিৎসা মহাবিদ্যালয়ত থকা কাল ছোৱাতে তেখেতে বহু কষ্টসহকাৰে তাত জৈৱ-ৰসায়নৰ গৱেষণা আৰম্ভ কৰিছিল আৰু গৱেষণাৰ ফলসমূহ কেইবাটাও বৈজ্ঞানিক প্ৰবন্ধৰ যোগেদি বৈজ্ঞানিক আলোচনীত প্ৰকাশ কৰিছিল। অনুকূল পৰিবেশ আৰু বাতাবৰণে প্ৰতিভা বিকশিত হোৱাত যথেষ্ট অৰিহনা যোগায়। চিকিৎসা মহাবিদ্যালয়ত চিকিৎসা বিজ্ঞানৰ স্নাতক নোহোৱা এজন অধ্যাপকৰ তত্বাৱধানত থকা এটা বিভাগে সেই মহা-বিদ্যালয়ৰে আন বিভাগবোৰতকৈ গৱেষণাৰ কাৰণে সাধাৰণতে অনুদান নাপায় বুলি ক'লেও

বঢ়াই কোৱা নহয়। বহুত ধৰণৰ প্ৰতিকূল অৱস্থাৰ সন্মুখীন হ'লেও বৰুৱা চাৰৰ গৱেষণাৰ প্ৰতি যি স্পৃহা, সেই স্পৃহা অটুট আছিল আৰু সীমিত সা সুবিধাৰ মাজতে গৱেষণাৰ প্ৰতি সময় উলিয়াই অসমত ৰসায়ন গৱেষণাৰ পাতনি মেলিছিল। চৰকাৰ বা মহাৰিদ্যালয় কৰ্তৃপক্ষৰ পৰা আৱশ্যক অনুযায়ী আৰ্থিক সাহায্য নাপালেও তেখেতে নিজ গৱেষণাৰ কাৰণে লগা কেইবাবিধো যন্ত্ৰ পাতি যোগাৰ কৰিছিল। নিজে গৱেষণা কৰাৰ উপৰিও সেই বিভাগৰ কাম কৰা আন সকলকো গৱেষণা কৰিবলৈ অনুপ্ৰাণিত কৰিছিল।

মই কামত যোগদান কৰাৰ সময়ত বৰুৱা চাৰ অসুখত ভুগি শয্যাগত হৈ আছিল। অসুখ ভাল হোৱাৰ পাছত পুনৰ কামত যোগদান কৰিলে যদিও তেখেত আৰু চিকিৎসা মহাবিদ্যালয়ত বেছিদিন নাথাকিল। ইতিমধ্যে তেখেতক গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ৰসায়ন বিভাগৰ মূৰব্বী অধ্যাপক হিচাপে নিযুক্তি দিয়াত তেখেতে ১৯৬০ চনত চিকিৎসা মহাবিদ্যালয়ৰ কাম এৰি গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ত যোগদান কৰিছিলগৈ। তেখেতে চিকিৎসা মহাবিদ্যালয় এৰি যোৱাৰ পাছত মই সেই বিভাগত অস্থায়ী অধ্যাপক হিচাপে নিযুক্তি পাওঁ। সেই সময়ত চিকিৎসা বিভাগৰ অধ্যাপক (পিচলৈ অধ্যক্ষ) ডঃ মথুৰা নাথ ভট্টাচাৰ্য্য দেৱৰ লগত গৱেষণা কৰা কেইবাজনো ডাক্তৰ গৱেষকক আমি নানা ধৰণেৰে তেওঁলোকৰ গৱেষণাত সহায় কৰো। বৰুৱা চাৰে গৱেষণাৰ কাৰণে এখন বহল ক্ষেত্ৰ তৈয়াৰ কৰি থৈ গৱেষণাৰ এক পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰাৰ কাৰণেহে এনেকৈ কাম কৰিবৰ কাৰণে আমি সক্ষম হৈছিলোহঁক। শিক্ষক হিচাপে তেখেতক পোৱা নাছিলো যদিও তেখেতৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পৰা তেখেতৰ পাঠদানৰ নিখুঁট পদ্ধতি আৰু নিয়াৰিকৈ সকলো কথা বুজাব পৰা ক্ষমতাৰ বিষয়ে আমাৰ সহকৰ্মীসকলে আমাক কৈছিল। চিকিৎসা মহাবিদ্যালয়ৰ পৰীক্ষাসমূহৰ দায়িত্ব হেনো তেখেত কেইবাবাৰো আছিল। তেখেতৰ ব্যক্তিত্ব এনে আছিল যে কোনো পৰীক্ষাঘৰত তেখেত সোমালে পৰীক্ষাৰ্থীয়ে ওপৰলৈ মূৰ নুতুলিছিল। তেখেতে কোনো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক কেতিয়াও কোনো কটু কথা নকৈছিল; বৰঞ্চ সকলো সময়তে সহায়হে কৰিছিল।

ডঃ বৰুৱা চাৰে বিশ্ববিদ্যালয়ত যোগদান কৰাৰ সময়ত ৰসায়ন বিভাগত গৱেষণাৰ বাতাবৰণ নাছিল বুলি ক'লেও বঢ়াই কোৱা নহয়। এই বিভাগৰ গুৰি ধৰি তেখেতে তাত সৃষ্টি কৰিলে গৱেষণাৰ এক পৰিৱেশ— যাৰ কাৰণে আমি সকলোৱে তেখেতৰ প্ৰতি কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ কৰিবই লাগিব। ভিটামিন 'ক' আৰু ইয়াৰ আনুসংগিক বিষয়ত তেখেতে কৰা গৱেষণা পৃথিৱীৰ অনাদেশৰ বিজ্ঞানী সকলে কৰা গৱেষণাৰ সমতুল্য আছিল। তেখেতৰ তত্বাৱধানত ১৯৬০-৬৮ চনৰ ভিতৰত আঁঠজন ৰসায়নবিদে ডক্টৰেট ডিগ্ৰী লাভ কৰে। এওঁলোকৰ কেইবাজনেও বৰ্ত্তমানে ভাৰতৰ বাহিৰত, অন্য দেশত অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ পদত থাকি তেওঁলোকৰ গৱেষণাৰ যোগেদি তেখেতৰ সুনাম অক্ষুন্ন ৰাখিছে। মোৰ বোধেৰে তেখেতেই হ'ল ৰসায়ন শাস্ত্ৰত ডক্টৰেট ডিগ্ৰীধাৰী প্ৰথম

অসমীয়া। গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ত থকা কালতে তেখেতৰ সৰ্ব্বমুঠ ৬০ খন গৱেষণাপত্ৰ ভাৰতীয় আৰু আন্তৰ্জাতিক বৈজ্ঞানিক আলোচনীত প্ৰকাশ পায়। তেখেতে প্ৰকাশ কৰা প্ৰবন্ধবোৰৰ মূল্য ইমানেই বেছি আছিল যে এতিয়াও ভাৰতৰ অন্য ৰাজ্যত গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ৰসায়ন বিভাগ বুলিলে ড: বৰুৱাচাৰে দি যোৱা অৱদানৰ কথা বহুতে কয়। তেখেতৰ 'পৰিপুষ্টি বিজ্ঞান' নামৰ কিতাপখনিত অসমতে পোৱা বিভিন্ন ধৰণৰ ঔষধী গছ অসমীয়া মানুহৰ আহাৰ, আদিৰ গুণাগুণ বিশ্লেষণ বিস্তৃত ভাবে পোৱা যায়। ই অসমীয়া সাহিত্যৰ এক অমূল্য সম্পদ। গুৱাহাটীত হোৱা অসম সাহিত্য সভাৰ বিজ্ঞান অধিৱেশনৰ সভাপতি হিচাপে দিয়া তেখেতৰ বক্তৃতাও অসমৰ বিজ্ঞানীসকলৰ কাৰণে অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ। অসম বিজ্ঞান সমিতিৰ উপসভাপতি হিচাপে বিজ্ঞান সমিতি গঢ় দিয়াত তেখেতৰ অৱদান আমি পাহৰিব নোৱাৰো।

কলিকতা বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ফলিত ৰসায়ন বিভাগত অধ্যাপক বি, চি, গুহ তেখেতৰ অতি অন্তৰঙ্গ বন্ধু আছিল আৰু দুয়ো ওতঃপ্ৰোত ভাবে কৰা গৱেষণাৰ উপৰিও বৰ্ত্তমানে আমি কাৰ্যনিৰ্ব্বাহ কৰি থকা আঞ্চলিক গৱেষণাগাৰৰ লগত জড়িত আছিল। আঞ্চলিক গৱেষণাগাৰে কি ধৰণৰ গৱেষণাত গুৰুত্ব দিব লাগে, সেই বিষয়ত তেখেতে আমাক পৰামৰ্শ দিছিল। সেই গতিকে তেখেতৰ অৱদান এই গৱেষণাগাৰটিৰ প্ৰতিও কম নাছিল।

একে সময়তে অসমৰ আন এজন কৃতি সন্তান ড° হিৰণ্য কুমাৰ ভূঞাই অসমত পদাৰ্থ বিদ্যাৰ গৱেষণাৰ পাতনি মেলিছিল। কিন্তু বৰুৱা চাৰৰ নিচিনাকৈ একনিষ্ঠ ভাবে তেখেতে গৱেষণাত মন দিব পৰা নাছিল। মুঠতে এই দুই গৰাকী ব্যক্তিয়েই হ'ল অসমীয়া বিজ্ঞানীৰ বাটকটীয়া গৱেষক। অসমৰ বিজ্ঞানীয়ে এওঁলোক দুজনক কেতিয়াও পাহৰিব নোৱাৰে।

বৰুৱা চাৰৰ গৱেষণাৰ পৰিকল্পনা অতি বাহুল্য ধৰণৰ আছিল। কিন্তু কালৰ কি গতি অসমৰ দুৰ্ভাগ্য যে অসমত ৰসায়নৰ গৱেষণাৰ পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰি তেখেতে পৰিকল্পনা মতে কাম কৰ'ৰ আগতে ১৯৬৮ চনৰ ৭ জুলাই দেওবাৰে কলিকতাৰ পৰা গুৱাহাটীলৈ বুলি আহোতে উৰাজাহাজৰ ভিতৰতে তেখেতক কালে হৰি নিলে। অসমে এজন কৃতী বিজ্ঞানী সু-সাহিত্যিক, আইনজ্ঞ আৰু প্ৰতিভা সম্পন্ন ব্যক্তিক হেৰুৱালে। গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ বিশেষকৈ ৰসায়ন বিভাগৰ এই ক্ষতি আজিলৈকে পূৰণ কৰিব পৰা হোৱা নাই বুলি আমাৰ মনে ধৰে।

বিজ্ঞানৰ প্ৰতি বৰুৱা চাৰৰ অৱদানৰ কথা মনত ৰাখি অসম বিজ্ঞান সমিতিয়ে তেখেতৰ নামত জীৱবিজ্ঞান বিভাগত এটি বঁটা আগবঢ়াই উচিত কামকে কৰিছে যদিও অন্য ৰাজ্যত ইয়াতকৈ আৰু বেছি কৰিলেহেঁতেন।

❀❀❀❀

Rohini Kanta Baruah : A Humble Tribute

Professor J. Medhi

The news of Professor Rohini Kanta Barua's sudden and untimely demise reached me at Montreal, Canada, where I was working as a Visiting Professor. The news stunned me and I stood motionless with my letter from home. I still remember the scene as well as our parting meet when he came to my residence to wish me well and to bid me farewell on the day preceding my departure from home. I did little realise that it was the goodbye for life.

I had the privilege of knowing Professor Barua since my old school days at Dibrugarh. A very handsome person in his new green Raleigh bicycle (a luxury in those days now over half a century distant) gliding past us majestically as we were plodding our way to school along the Jail Road made a deep impression on me. I had often accompanied my uncle, an engineer working at Digboi and a friend of his, during his frequent visits to our house, when he went to visit him. I loved to go with him and to look at the imposing personality of Professor Barua; the impression lasted all through.

Later he left his growing legal practice at Dibrugarh to join as a Lecturer at Cotton College, where I found him as my teacher. Again, what a profound impression he made as a teacher; a successful teacher he was loved and respected by the students and the fellow teachers, among whom was a luminary in the person of Dr Hiranya Chandra Bhuyan. Later, Professor Barua went abroad for his doctorate and on his return joined the Assam Medical College. During the period he was at AMC, I made it a point to go and meet him whenever I went home in summer vacation. He took a keen interest in the activities of the University (of Gauhati), where I was working at that time. Professor Barua joined Gauhati University as Head of the Dept of Chemistry in the early sixties. Even prior to his joining Gauhati University, he was associated with

the University in various capacities and was rendering very valuable services.

Apart from being a very successful teacher, Professor Barua was a very ardent researcher;. He made an indelible mark, through his personal research as well as through research guidance. A number of researchers worked under his inspiring guidance, both at AMC and at Gauhati University. He left a deep mark on all of them, some of whom were active in research till and after their retirement. Professor Barua laid emphasis on quality of research work. I still recall that Professor Barua, while he was at AMC and was visiting Gauhati University on University business, often came to my Department for statistical analysis of research data. What I wish to pinpoint is that Professor Barua was himself very much dedicated to research and was keen in building up ; a school of researchers of high quality and not just in 'producing' doctorates ; also imbibe them the spirit to ever continue research work and not leave after earning the degree.

During the early years, Gauhati University was mostly concerned with organisation of teaching at the post graduate level. Not much emphasis could be given in research. A number of young teachers from Gauhati University and Cotton College went abroad for research, as facilities for research, except in few areas and in few centres, were almost nonexistent in India. Even after return from abroad young teachers specially in scientific disciplines, could not venture to engage in research as neither the facilities nor the tempo was there. In 1960 late Dr. Hiranya Chandra Bhuyan took over as Vice-Chancellor of Gauhati University. He enthused younger persons to engage in research, and created an atmosphere of research in science even under non-too-favourable conditions. Professor Barua was also with Dr Bhuyan in his endeavour. Bhuyan's mission was taken up by professor Barua after the former left. Professor Barua provided an academic leadership to the young teaching community, which was so very important during that period.

Professor Barua was very close to the administrative set up of the University, and was member of all the important bodies The proceedings of the meetings, whereover he was present, were marked by his scathing criticism as well as constructive suggestions. He was a strict disciplinarian and was non sparing in this attitude towards erring individuals with no vindictive overtones. Professor Barua's untimely death was a very great blow not only to the acade-

mic community but was a severe loss to the state as a whole. At a time when the state was looking towards him to take over the charge of the University, and to bring overall development, death snatched him away from the state which always lacked people to guide its destiny..

Professor Barua was a litterateur of repute. He was a very shy person and reluctant to come to limelight. His short stories, written under the pseudonym "নাজকুৰীয়া" were aclaimed to be of high literary standard. He translated Norwegian writer Knut Hamsuns' (1859-1952, Nobel Laureate, 1920) novel *Hunger* under the title পৰমক্ষুধা.

In fine, Professor Barua distinguished in every field that he involved himself in legal practice, in teaching, in research, in administration, in literary pursuits, and so on. Assam was poorer by his untimely death.

❀ ❀ ❀ ❀

SCIENCE AND THE MAN

Dr. Jyotidhar Rajkhowa
Retired Principal, Assam Science College.

At the very outset of my article about my research guide Dr. Rohini Kanta Barua, I would like to congratulate the Governing Body of Dibrugarh Law College, for its wise decision to rename the Dibrugarh Law College as Dr. R. K. Barua Law College. I also must thank Shri N. C. Gohain, Principal of the College for giving me an opportunity to write an article on the achievements of Dr Barua in view of my close association with the great man, a noted Scientist, a successful teacher and a littèrateur of great repute, as he called him. I thank the Governing Body of the college for its desire to include my article in the Souvenir which would throw some light on some aspects Dr. Barua's illustrious but comparatively short career. It is heartening to learn that Mrs. Mukutalata Barua, wife of Dr. Rohini Kanta Barua donated the College building along with the land in memory of her late husband. During the years of his legal practice at Dibrugarh Dr. Barua constructed the building. Behind every great man, there is a woman who is the source of inspiration and the solace of life for the man. I must thank her for her donation for a good cause. I also want to inform my aunt Mrs. Mukutalata Barua, that gratitude is the fruit of long cultivation and it is not expected from a common man like me. However, I want to offer my humble contribution in this article — something about her late husband, who was my friend, philosopher and guide.

Shri Rohinikanta Barua was born in the year 1910 at Sadiya. His father's name was Keshab Kanta Barua and late Barua was a school teacher at Tezpur. The name of his mother was Sukhadalata Barua. By birth late Barua belonged to the 'Baniya Kakati' family, which can be traced back to the days of King Arimatta, who had twelve feudal rulers under

him. They were the 'Bara Bhuyas', who in a later period were in good book of the Ahom kings of Assam, and received royal favours. Dr Rohini Kanta Barua was a student of Sibsagar Govt. High School when his father expired in 1923. Dr. R. K. Barua passed the Matriculation Examination of the Calcutta University in 1926 and secured as many as five letters, ie, marks above 80% in five subjects. Dr Barua passed the I. Sc. Examination of the Calcutta' Versity in 1928 and was placed in the first division with a competitive scholarship. His position was second in Assam, and he was from Cotton College, Guwahati. He joined the Presidency College of Calcutta and passed the B.Sc. Examination. He received the degree of M. Sc. from Calcutta University. Dr. Barua received his law degree from the same University and stood first class first in the Preliminary, Intermediate and the Final examination. He secured a gold medal from the University in the final B. L. degree. Dr. Barua competed he Assam Civil Service Examination during the British rule in India, stood first in the examination, secured the first nomination, but alas, he had bad luck, the governor of Assam intervened and cancelled his nomination. His fault was that he was related to late Dr. Bhubaneswar Barua, late Dr. Kanak Barua, late Lakheswar Barua and other freedom fighters like Lakhmi kanta Barua of Sibsagar. The grey horizon only steeled his character. He joined the Bar Association as a junior to late Rai Bahadur Sadananda Dowerah and practiced law at Dibrugarh from 1935 to 1939. At that time, the posts in Cotton Colege, Guwahati, were like prize posts. So Dr. Barua left his lucrative practice and joined Cotton College as a lecturer in chemistry in 1939. In the year 1944, I was a first year student of Cotton College. I was simply thrilled to hear the lectures and was amazed to see the demonstrations of Dr Barua on the preparation, and properties of the non metals like hydrogen, oxygen, ammonia, nitric oxide, carbon dioxide, ammonia, hydrogen chloride gas etc. Dr. Barua had a great personality and he could argue a point forcefully like a legal practitioner. Moreover, he was a handsome man "The cynosure of the neighbouring eyes" of our class. Yes, he was "tall like a cypress tree growing in a queen's garden." He had a good sense of humour too. We the students requested him one day to prepare in the chemistry gallery and to demonstrate the properties of a deadly poisonous gas carbon monoxide. He looked at us, smiled his characteristic smile that froze the blood of students and asked, "I hope you are not asking

me to commit suicide for your benifit."

In 1946 Shri Barua left the College for England for his thesis in Biochemistry. He carried on research under Professors Dr R. Morton of Liverpool University. After two years of hard work he was allowed to submit a thesis on the synthesis of vitamin A from fish liver. He used very sophisticated instruments like Infra Red Spectroscope to identify the vitamin, and for this he was qualified to get the Ph.D in Biochemistry from Liverpool University. After returning home Dr. Barua joined the Dibrugarh Medical College as Professor and Head of the Department of Chemistry and Biochemistry in 1946. In this College he carried on sustained and remarkable research in Biochemistry. To the best of my knowledge' Dr Pratul Goswami of this College worked under the guidance of Dr. R. N. Barua to get his Ph. D in Biochemistry. In the year 1960 Dr R. K. Barua was appointed Professor and Head of the Department of Chemistry, Guwahati University. Here Dr. Barua worked in the various fields of Chemistry, Biochemistry and Agronomy too. He could guide a research student in various branches of chemistry like inorganic, organic and physical chemistry. In fact Dr. R. K Barua wanted to build up scientific talents in Assam by creating some resource persons with good scientific and academic background. Within a short period of less than eight years as many as six research students working under him were qualified to get Ph. D degree in chemistry from Guwahati University, Dr. Barua has to his credit as many as twenty research publications, and out of these six papers were published by foreign journals like "The Journal of Biochemical Society of U. K.'

Dr. Barua was always worried about to keep his costly and precision scientific instruments in the running condition, Very often he talked to me about the use of Silica gel to dry the I. R., kept in a air conditioned and specially built room. He had a good knowledge of electronics and instrumentation and asked me to go to Physics Department to determine the magnetic moments of complex salts. Dr. R. K. Barua became the president of the Science section of Assam Sahitya Sava

Dr. Barua belonged to the old class of literary giants .like Dr. Bani Kanta. Kakati, Dr. Suryya Kumar Bhuyan, Dr. Birinchi Kumar Barua, Dr Satyen Sarma, Dr Moheswar Neog, late Lakheswar Sarma and a host of others. Dr. Barua had his contribution too in the field of literature. Under the pseudo name of "Lajkuriya" he contributed several articles to the magazine 'Awahon, originally

published from Calcutta. He translated the great work of Knut Hamsun into Assamese as "Param Kshudha. He wrote another novel in Assamese 'Pamilir pariyal. He is the author of ' Bigynar galpa."

The news of Dr. R. N. Barua's sudden death came as a bolt from the blue on the 7th July 1968. Dr. Barua had left for the Baroda University in connection with the viva-voce examination of a research student who submitted his thesis on Biochemistry. After completion of his assignment he travelled by air from Bombay to Calcutta. He was in a great hurry to catch another plane at Calcutta airport, waiting in the runway to take off immediately. Hardly Dr. Barua took his seat in the plane when he had a sudden heart attack and expired before any medical aid could be rushed in. I express my gratitude to Shri Deba Kumar Dutta and his wife, and to late Tarun Dowerah, who immediately flew to Calcutta to identify and to carry the dead body from Barrackpur Medical Morgue to Gauhati University campus, Jalukbari.

At the conclusion, I must thank Dr. Jyoti Kanta Barua, brother of late Dr R. K. Barua, and a retired Director of Forensic Laboratories Assam, Dr (Mrs) Arunmoni Chowdhury, retired Head of the Chemistry Department, Gauhati University for helping me in collecting materials for this article about Dr. Rohini Kumar Barua, who was my uncle professor in Cotton College, my research guide, my philosopher who taught me 'you are not bound to be successful, you are not bound to win but you are bound to be true to the light which you bear.'

A BRIEF LIFE SKETCH OF –

LATE HEM NATH GOHAIN

FOUNDER PRINCIPAL OF DIBRUGARH LAW COLLEGE.

Late Hem Nath Gohain, the eldest son of Ghana Kanta Gohain, a scion of Lankakia Bura Gohain clan, was born on 3rd December, 1917, at Baratanichuk, No. 2 Konwar Gaon, under Betbari Mouza in the District of Sibsagar in a very poor family. Earlier the father of Late Gohain had been a resident of Lankak Gohain gaon in the District of Sibsagar. Out of threat of the severe out break of 'Black Fever' at that time in the area, the father of Late Gohain was compelled to abandon the ancestral residence at Lankak and had to settle in the present place of Baratanichuk, some 15 kilometers away from Lankak in the midst of great economic hardship. The family with ten children had to lead a precarious living depending entirely upon cultivation for subsistence.

Late Gohain was first initiated to his Primary Education at Betbari. After completion of middle vernacular stage, he was admitted to Govt. High School, Sibsagar where from he passed his Matriculation in First Division in the year 1939. Unfortunately, Late Gohain had lost his mother before Matriculation examination and had to engage himself in the wedlock before sitting for the examination. It was his mother who had deeply inspired him during his childhood in his academic pursuits.

After passing his I. A. Examination in the First Division from J. B. College, Jorhat, Late Gohain proceeded to Gauhati with great pecuniary constraint and managed to get admitted to B. A Class in the Cotton College, Gauhati, in the year 1941 wherefrom he obtained the B. A. Degree in 1943. He was a veteran football player and represented the College team several times.

It was during that year, he actively participated in the 'Quit India Movement' and took the leadership as an underground member in Betbari Mouza. Several attempts had been made to arrest him by the British Sepoys but he succeeded in foiling their attempts. He was

rewarded with the "TAMRA PATRA" as a mark of his great devotion to the cause of the freedom of our motherland from the British rule. But he did not accept the political pension.

After completion of graduation, Late Gohain engaged himself in a series of small assignments in Gauhati. He served as an Accountant in PWD Department and as Sub-Editor of the 'ASSAM TRIBUNE' for some time. But later, he discarded all these avocations and got admitted to Law course in Earle Law College, Gauhati. While pursuing his law course, he served as a Head Master in Namti High School and during that period succeeded in passing the B. L. Examination as a private candidate in 1948. He was also an artist and played the role of 'MONIRAM DEWAN' on several occasions.

It was after obtaining the B. L. Degree, a great transition occured to the life of late Gohain. He then shifted to Dibrugarh with a view to joining the legal profession. He joined the Dibrugarh Bar in 1949 and continued in that profession till the date he breathed his last on 8th December, 1989.

He made his permanent establishment at Chiring Chapori, Dibrugarh in 1956. During the period of long 40 years of his life at Dibrugarh, he not only devoted himself to his vocation but associated himself with various social and cultural organizations. He was interested in cultural activities and fondly devoted a good deal of his time to 'NAM KIRTAN' and 'BIHU'. He also used to visit different local cultural centres occasionally.

It is noteworthy that Late Gohain associated himself with Late Sarbananda Rajkumar, a renowned historian of Assam in collecting the data and mementos of the priceless historical heritage of Ahom period which had since been lost into oblivion in the tides of time. Besides these, he was an active member of R. S. S. and also shouldered the responsibility of SARA SANGHA CHALAK of Dibrugarh Branch for a long time.

In 1969, he was offered an opportunity to serve as a part time lecturer in the University Law College of Dibrugarh which he continued till the time of its abolition. As such the taste for teaching again revived in his life side by side his legal profession. It was in 1975, he was encouraged to start a law institution on his own volition without a penny at hand to run temporarily in the building of 'GEORGE INSTITUTION' now Bagmibar Nilmoni Phukon High

School and shouldered the responsibility of Principal-cum Secretary of the institution till the date of his voluntary retirement. Sarbashree Prakash Gogoi, now Librarian of Dibrugarh University, Promod Das and Niresh Ch. Bagchi both Advocates, extended their generous helping hand and utmost sympathy in the affairs of the foundation of this enlightened institution. It is with their early initiative and high inspiration, that Dibrugarh Law College was thus brought into being.

On the occasion of renaming of Dibrugarh Law College as Dr Rohini Kanta Barua Law College, selfless service of late Gohain towards the growth of this college is remembered with heartfelt gratitude.

Editor's note :— The above particulars of the life of Late Hem Nath Gohain, founder Principal of Dibrugarh Law College was obtained from his only son Shri P. C. Gohain, now Additional Deputy Commissioner, Golaghat who has donated in the memory of his father the Intire collection of Law books of late Gohain for the benefit of the students and teachers of this College.

ৰোহিনী কান্ত বৰুৱাৰ এটি ঐতিহাসিক অভিভাষণ

সুমন্ত চলিহা

খ্ৰীষ্টীয় ১৯৫৫ অব্দৰ ডিচেম্বৰ মাহ। গুৱাহাটীত অসম সাহিত্য সভাৰ চতুৰ্বিংশ সন্মিলন অনুষ্ঠিত হৈছে। সেই সময়ত সাহিত্য সভাৰ কোনো বাৰ্ষিক অধিৱেশনৰ অংশ স্বৰূপে বিজ্ঞান সন্মিলন একোখন আয়োজিত হৈছিল। আজিকালি অৱশ্যে তেনেদৰে সাহিত্য সভাৰ বিজ্ঞান অধিৱেশন অনুষ্ঠিত হোৱা দেখা নাযায়। কোন চনত শেষবাৰৰ বাবে অসম সাহিত্য সভাৰ বাৰ্ষিক অধিৱেশনৰ লগতে বিজ্ঞান শাখাৰ সন্মিলন বহিছিল, সেই কথা সভাৰ বিগত দুই / তিনি দশকৰ ইতিহাসত চকু ফুৰালেহে জানিব পৰা যাব। সম্ভৱতঃ সাম্প্ৰতিক কালত সাহিত্য সভাৰ বুৰঞ্জী অধিৱেশন বছৰি অনুষ্ঠিত হোৱাৰ দৰে পঞ্চাশৰ দশকত বিজ্ঞান সন্মিলন প্ৰতি বছৰে অনুষ্ঠিত হোৱা নাছিল যদিও সভাৰ বিজ্ঞান শাখাটোৱে নিজৰ কৰ্মক্ষেত্ৰ নিজে নিৰ্ধাৰণ কৰি ল'বলৈ সমৰ্থ হৈছিল।

সেই সময়ত অসমত এতিয়াৰ দৰে বিজ্ঞান শিক্ষাৰ প্ৰসাৰ ঘটা নাছিল। ইতিমধ্যে ১৯৫৩ চনত গুৱাহাটী বিজ্ঞান সমিতি নামৰ এটি অনুষ্ঠান গঠিত হৈছে যদিও অসম বিজ্ঞান সমিতিৰ তেতিয়ালৈকে জন্ম হোৱাই নাছিল। পৰৱৰ্তী কালত ৰাজ্যখনৰ বিজ্ঞান জগতলৈ অতুলনীয় অৰিহণা আগবঢ়োৱা অসম বিজ্ঞান সমিতিৰ জন্মৰ ঠিক আগৰ বছৰটোলৈকে অসম সাহিত্য সভাৰ বিজ্ঞান শাখাটোৰ দায়িত্ব আৰু গুৰুত্ব নিঃসন্দেহে অধিক আছিল। তেনে এক যুগ-সন্ধিক্ষণত অসম সাহিত্য সভাৰ বিজ্ঞান শাখাৰ সভাপতিৰ আসনৰ পৰা এগৰাকী বিশিষ্ট অসমীয়া বিজ্ঞানীয়ে এক আলোকসন্ধানী ভাষণ প্ৰদান কৰি ৰাজ্যখনৰ বিজ্ঞান জগতক পথ প্ৰদৰ্শন কৰিছিল।

১৯৫৫ চনত গুৱাহাটীত অনুষ্ঠিত অসম সাহিত্য সভাৰ বিজ্ঞান শাখাৰ সভাপতিৰ আসন অলংকৃত কৰিছিল ইতিমধ্যে জীৱৰসায়নৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰচুৰ গৱেষণা কৰি আন্তৰ্জাতিক খ্যাতি অৰ্জন কৰা ডক্টৰ ৰোহিনীকান্ত বৰুৱাদেৱে। সেই সময়ত ড° বৰুৱাদেৱ ডিব্ৰুগড়ৰ অসম চিকিৎসা মহাবিদ্যালয়ৰ জীৱৰসায়ন বিভাগৰ প্ৰাধ্যাপক। অৱশ্যে বিজ্ঞানৰ বিভিন্ন বিভাগলৈ মূল্যবান অৱদান আগবঢ়োৱা ড° বৰুৱা ডাঙৰীয়াতকৈ বয়োজ্যেষ্ঠ লোকৰ সংখ্যা পঞ্চাশৰ দশকৰ অসমত নিচেই তাকৰ নাছিল যদিও

মাত্ৰ পঞ্চল্লিশ বছৰ বয়সতে অসম সাহিত্য সভাৰ দৰে গন্তীৰ জাতীয় অনুষ্ঠান এটিৰ শাখা সন্মিলন এখনত পৌৰোহিত্য কৰিবলৈ তেখেতক নিৰ্বাচিত কৰাৰ গুৰিতে আন দুটা-মান কাৰণো জড়িত হৈ আছিল। কেৱল বিজ্ঞানী গৱেষক হিচাপেই নহয় এগৰাকী সুলেখক হিচাপেও ড° বৰুৱাদেৱে ইতিমধ্যে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিছিল। তেখেতৰ সাহিত্যিক প্ৰতিভাৰো বিচ্ছুৰণ ঘটিছিল বিভিন্ন ৰূপত। একমাত্ৰ বিজ্ঞান বিষয়ক ৰচনাতে তেখেতৰ লেখনি সীমিত নাছিল। একাধিক প্ৰসিদ্ধ বিদেশী উপন্যাস অতি দক্ষতাৰে তেখেতে অসমীয়ালৈ অনুবাদ কৰিছিল। ছাত্ৰাৱস্থাতে তেখেতে 'লাজকুৰীয়া' ছদ্মনামেৰে সেই সময়ৰ কেইবাখনো অসমীয়া কাকত-আলোচনীত প্ৰাঞ্জল গদ্যশৈলীৰ বহুতো লেখা প্ৰকাশ কৰিছিলি। ইতিমধ্যে ১৯৩২ চনত প্ৰকাশিত বৰুৱাদেৱৰ 'বিজ্ঞানৰ সাধু' নামৰ কিতাপখনে অসম সাহিত্য সভাৰ 'কমলাদেৱী বঁটা' লাভ কৰিছিল। স্বৰ্গীয় ৰোহিনীকান্ত বৰুৱাদেৱৰ ছাত্ৰ জীৱনলৈ উভতি গ'লে দেখা যায় যে নিচেই কোমল বয়সৰ পৰাই তেওঁৰ মাজত ভাষা আৰু গণিত, এই দুয়োটা মৌলিক বিষয়ৰ ব্যুৎপত্তিৰ অদ্ভুত সমন্বয় ঘটিছিল। প্ৰৱেশিকা পৰীক্ষাত তেওঁ অসমীয়া, গণিত আৰু সংস্কৃতত ডিষ্টিংশ্বন্ লাভ কৰিছিল (তেতিয়া লেটাৰৰ পৰিৱৰ্তে ডিষ্টিংশ্বন্ কোৱা হৈছিল)। তদুপৰি কলিকতা বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ভিতৰতে সংস্কৃতত সৰ্বোচ্চ নম্বৰ পাই তেওঁ এটি সোণৰ পদকো লাভ কৰিছিল। এনেদৰেই পাণ্ডিত্যৰ দুই ভিন্নমুখী স্ফুৰণ ঘটিছিল তেওঁৰ কৈশোৰতে।

জীৱনৰ বিয়লি পৰলৈকে সাহিত্য আৰু বিজ্ঞান চৰ্চা যুগপৎ অব্যাহত ৰাখিছিল ড° বৰুৱাদেৱে। অসমীয়া বিজ্ঞান সাহিত্যলৈ তেখেতৰ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ অৱদান হ'ল ১৯৫৮ চনত প্ৰকাশিত 'পৰিপুষ্টি বিজ্ঞান'। অসমীয়া ভাষাত এইখনেই পৰিপুষ্টি বিষয়ক প্ৰথম গ্ৰন্থ। এই খন ব্যৱহাৰিক বিজ্ঞানৰ গ্ৰন্থ হলেও ইয়াত গৃহিণীৰ হাতপুথি হিচাপে অতি সহজ সৰল ভাষাৰে তেখেতে জটিল বৈজ্ঞানিক ধাৰণাবোৰ ফঁহিয়াই দেখুৱাবলৈ সমৰ্থ হৈছে। অসমীয়া ভাষাত ড° বৰুৱাদেৱে লিখা গ্ৰন্থৰ সংখ্যা খুব বেচি নহয় যদিও বিভিন্ন কাকত আলোচনীত তেখেতৰ অনেক বহুমূলীয়া প্ৰবন্ধ সিঁচৰিত হৈ আছে। মাধ্যমিক স্তৰৰ অসমীয়া গদ্য-চয়নত স্থান পোৱা তেখেতৰ 'সাগৰতলিৰ কথা' নামৰ প্ৰবন্ধটি এইবোৰৰ অন্যতম। তেখেতৰ ৰচনাৱলী পঢ়ি যিকোনো পাঠকেই অনুভৱ কৰিব যে এই গৰাকী ব্যক্তি বিজ্ঞানৰ ক্ষেত্ৰলৈ নগৈ ভাষা সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰত অৱতীৰ্ণ হোৱা হ'লেও এগৰাকী বৰেণ্য সাহিত্যিক হৈ অসমীয়াৰ জাতীয় জীৱনত চিৰনমস্য হৈ ৰ'লহেঁতেন।

উল্লিখিত বিবেচনাৰেই নিশ্চয় স্বৰ্গীয় বৰুৱাদেৱক মাত্ৰ পঞ্চল্লিশ বছৰ বয়সতে অসম সাহিত্য সভাৰ বিজ্ঞান শাখাৰ সভাপতি বৰণ কৰা হৈছিল। এইখন মৰ্যাদাপূৰ্ণ আসনৰ পৰা দান কৰা অভিভাষণৰ আৰম্ভণিতে ড° বৰুৱাদেৱে স্বভাৱসুলভ ভাৱে বিনয় প্ৰকাশ কৰি কৈছিল যে তেখেততকৈ যোগ্য অনেক জন থকাতো

তেখেতকে এই সন্মান জনোৱাটো ৰাইজৰ সদিচ্ছাত বাদে আন একো নহয়। সি যি নহওক, আজিৰ পৰা প্ৰায় চাৰি দশক পূৰ্বে বিজ্ঞান শাখাৰ সভাপতিৰূপে ড° বৰুৱাদেৱে যি সুচিন্তিত বক্তব্য দাঙি ধৰিছিল, তাৰ মাজতে বহুলাংশে নিহিত আছিল ৰাজ্যখনৰ ভাবীকালৰ বিজ্ঞান-শিক্ষাৰ প্ৰসাৰ আৰু বিকাশৰ মূলমন্ত্ৰ। সেই যুগত বিজ্ঞানৰ আনুষ্ঠানিক শিক্ষা অথবা বৈজ্ঞানিক ধ্যান-ধাৰণাৰ প্ৰসাৰ আজিৰ তুলনাত যথেষ্ট পিচ পৰা অৱস্থাত আছিল। তেনে এক ক্ষণত বিজ্ঞানৰ উচ্চ শিক্ষাৰ পথ প্ৰশস্ত কৰাৰ কাৰ্যত ব্ৰতী হোৱা ব্যক্তিসকলৰ শিৰত অতি গুৰু দায়িত্ব অৰ্পিত হৈছিল। বিশ্ববিদ্যালয়ত আনুষ্ঠানিক বিজ্ঞান শিক্ষাদানৰ জৰিয়তে এচাম উৎসৰ্গিত বিজ্ঞানী গঢ়ি তোলাৰ উপৰি সৰ্বসাধাৰণৰ মাজত বৈজ্ঞানিক মানসিকতাৰ গঢ় দিয়াৰ দায়িত্বও ড° বৰুৱা আৰু তেখেতৰ সতীৰ্থসকলে পৰম আন্তৰিকতাৰে গ্ৰহণ কৰিছিল। সম্প্ৰতি জনবিজ্ঞান নামৰ যি ধাৰণাৰ বহুল প্ৰসাৰ অসমৰ চুকে-কোনে ঘটিছে, তেনে এটি ধাৰণাৰ বীজ ড° বৰুৱাৰ আলোচ্য অভিভাষণটিত নিহিত আছিল। অৰ্থাৎ বিজ্ঞান যে কেৱল আনুষ্ঠানিক শিক্ষাপ্ৰাপ্তসকলৰ আছুতীয়া সম্পদ নহয়, সেই কথাৰ আভাস আজিৰপৰা ঊনচল্লিশ বছৰৰ পূৰ্বেই ড° বৰুৱাৰ অভিভাষণত ফুটি উঠিছিল। পৰৱৰ্তী কালত তেখেতসকলৰ বলিষ্ঠ নেতৃত্বতে অসম বিজ্ঞান সমিতিৰ নিচিনা ৰাষ্ট্ৰীয় খ্যাতিসম্পন্ন অনুষ্ঠান স্থাপিত হৈছিল। প্ৰসংগতঃ উল্লেখযোগ্য যে ড° ৰোহিণীকান্ত বৰুৱা ডাঙৰীয়াই অসম বিজ্ঞান সমিতিৰো সভাপতিৰ পদ অলংকৃত কৰিছিল আৰু এই আসনৰ পৰা প্ৰদান কৰা অভিভাষণটিও অসমৰ বিজ্ঞান জগতৰ এখনি বহুমূলীয়া দলীল। কিন্তু কালানুক্ৰমৰ বিবেচনাৰে এই দুয়োটি অভিভাষণৰ তাৎপৰ্য সুকীয়া সুকীয়া। সুদূৰ ১৯ চনত গঠিত অভিভাষণটিৰ পৰিপূৰক বুলিও পৰৱৰ্তী অভিভাষণটিক অভিহিত কৰিব পৰা যায়।

আজিৰ পৰা চাৰি দশকৰ পূৰ্বে অসমৰ সমাজখন আজিৰ দৰে বিজ্ঞান-সচেতন নাছিল। অৱশ্যে উন্নত দেশসমূহৰ তুলনাত আমি এতিয়াও বহু পৰিমাণে পিচ পৰি আছো। এই দিশত কৰণীয় এতিয়াও অনেক বাকী আছে যদিও ৫৫ চনতে ডঃ বৰুৱাদেৱে নিৰ্দেশ কৰি যোৱা পথেৰেই আমি আজিও আগবাঢ়ি যাব লাগিব। পঞ্চাশৰ দশকৰ মাজভাগতে আমাৰ সমাজত বৈজ্ঞানিক চিন্তাধাৰাৰ অনুকূল পৰিবেশ এটা গঢ়ি তুলিবলৈ যি এক বৈপ্লৱিক কাৰ্যব্যৱস্থাৰ আৱশ্যক হৈছিল, তাৰ অন্যতম প্ৰণেতা আছিল ডঃ বৰুৱাদেৱ। জনবিজ্ঞানৰ মৌলিক উপাদানবিলাক তেখেতে অতি নিপুণভাৱে চিনাক্ত কৰিছিল আৰু তেনে এক নৈপুণ্যৰে ফলস্বৰূপ আছিল – 'পৰিপুষ্টি বিজ্ঞান'। এক সুস্থ সবল জাতি অথবা সমাজ গঢ়ি তোলাৰ দিশত জাতীয় খাদ্য ভ্যাসৰ গুৰুত্ব কেনে বিশাল, সেই কথা সজাতীয় ভাই ভনীসকলৰ হৃদয়ংগম কৰাবলৈ তেখেতে অহোপুৰুষাৰ্থ কৰিছিল। সেয়েহে বিজ্ঞান শাখাৰ সভাপতিৰ অভিভাষণটিৰ এক বুজন অংশ অধিকাৰ কৰি আছে পৰি-

পুষ্টি-সংক্রান্ত আলোচনাই । আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় বিজ্ঞানীসমাজত ড° বৰুৱাক ভিটামিন এ'ৰ এগৰাকী বিশিষ্ট পণ্ডিতৰূপে গণ্য কৰাৰ কথা জনা যায় । এই পাণ্ডিত্যক কিন্তু ড: বৰুৱাদেৱে আভিজাত্যৰ মাপকাঠী কৰি ৰখাৰ পৰিবৰ্তে সৰ্বসাধাৰণৰ মংগলৰ অৰ্থেহে নিয়োজিত কৰিছিল । বিজ্ঞানৰ তত্ত্বসমূহ আৱিষ্কাৰ কৰাটো যিমান দুৰূহ, তাক দেশবাসীৰ হিতাৰ্থে প্ৰয়োগ কৰাটো সিমান জটিল নহয়, যদিহে বিজ্ঞানীসকল গণমুখী হয় । সৌভাগ্যৰ বিষয় যে আমাৰ সমাজত বৈজ্ঞানিক গৱেষণাৰ সুফলসমূহক গণমুখী কৰাৰ উদ্দেশ্যে বিভিন্ন পদ্ধতি অৱলম্বন কৰা হৈ আহিছে । বিভিন্ন উপলক্ষ্যত বিজ্ঞানৰ জনপ্ৰিয় বক্তৃতাৰ আয়োজন কৰাটোও এনে পদ্ধতিবোৰৰে এটা । ড° বৰুৱাৰ দৰে সমাজৰ প্ৰতি উৎসৰ্গীকৃত ব্যক্তিয়ে ৰাজহুৱা বক্তৃতা প্ৰদানৰ প্ৰতিটো সুযোগকে এই দৃষ্টিৰে গ্ৰহণ কৰিছিল । তাৰ লগে লগে বিজ্ঞান সম্বন্ধে সৰ্বসাধাৰণৰ অহেতুক ভীতি আৰু কু-সংস্কাৰসমূহ দূৰীকৰণৰ প্ৰয়াসো অনুভূত নোহোৱাকৈ নাথাকে ।

বিজ্ঞানৰ উদ্দেশ্য সম্বন্ধে জনসাধাৰণক নিশ্চিত কৰিব পৰাৰ ক্ষমতা ড° বৰুৱাৰ দৰে ব্যক্তিৰ স্বাভাৱিকতে আছিল । তাৰেই প্ৰতিফলন আলোচ্য অভিভাষণখনিত এনেভাৱে ঘটিছে – "মুখ্যভাৱে প্ৰকৃতি, সজীৱ আৰু নিৰ্জীৱ সকলোকে সামৰা আমাৰ পৰিপাৰ্শ্ব, মানুহ, মানৱ মন আৰু এই বিশ্বৰ বিষয়ে আমাৰ জ্ঞানৰ পৰিসৰ বঢ়োৱাই বিজ্ঞানৰ উদ্দেশ্য । বিজ্ঞানৰ মৌলিক গৱেষণাবোৰ সঁচাকৈয়ে নিষ্কাম সাধনা — এই সাধনা অকল জ্ঞানমুখী – তাত কোনো লাভ-লোকচানৰ হিচাপ নাই, কাৰ্যকৰী প্ৰয়োগৰ উদ্দেশ্যেও সেইবোৰ সাধিত নহয় । পৰোক্ষভাৱে জ্ঞানৰ পৰিধি বঢ়াৰ লগে লগেই তাৰ প্ৰযোজন ও লাহে লাহে আহি পৰে ।" বিশুদ্ধ বৈজ্ঞানিক তত্ত্বৰ পৰা কেনেকৈ প্ৰযুক্তিৰ বিকাশ ঘটে, তাৰ উদাহৰণ দাঙি ধৰি তেখেতৰ অভিভাষণত কৈছে— "মাটিলৈ সৰি পৰা আপেলটোৰ পৰা যি মাধ্যাকৰ্ষণীয় শক্তিৰ সূত্ৰৰ আৰম্ভণী হ'ল, তাৰ পৰাই তাতোকৈ বহল নিউটনীয় বলবিদ্যাৰ সূচনা হ'ল আৰু সেই সূত্ৰবোৰৰ প্ৰযোজনাই নানান যন্ত্ৰপাতিৰ উদ্ভাৱন সহজ কৰি দিলে । ডেল্টনৰ পৰমাণুবাদেও তেনেকৈ নতুন ৰাসায়নিক শিল্পৰ কাৰণে বাট দেখুৱাই দিলে ।"

অভিভাষণটিত স্বৰ্গীয় বৰুৱাই পাৰমাণৱিক শক্তিৰ কল্যাণকামী প্ৰয়োগৰ সন্দৰ্ভত যি অভিমত ব্যক্ত কৰি গৈছে, সেয়া আজিৰ পৰিপ্ৰেক্ষিততো সম্পূৰ্ণভাৱে প্ৰযোজ্য হৈ আছে । তেখেতে কৈছিল "পৰমাণু বোমাই সৰ্বসাধাৰণ মানুহৰ মাজত চমক লগালে তাৰ অভূতপূৰ্ব সংহাৰ ক্ষমতাৰে । কিন্তু বিজ্ঞানৰ গৱেষণাগাৰৰ নীৰৱ সাধনাই বিচাৰে– এই পৰমাণু শক্তিৰ সহায়েৰে লোক-কল্যাণৰ সূচনা কৰাহে । পৰমাণুৰ অন্তৰ্নিহিত শক্তিৰ সহায়ত শান্তিৰ সময়তো নানা লোকহিতকৰ কাম কৰিব পাৰি । ··· চিকিৎসা শাস্ত্ৰত আণৱিক শক্তিৰ পৰা উদ্ভৱ হোৱা তেজস্ক্ৰিয় আইচটোপবোৰৰ সহায়েৰে কৰ্কট ৰোগৰ নিৰাময় কৰিব পৰা হ'ব বুলি

আশাৰ সঞ্চাৰ হৈছে।” এনেভাৱে বিজ্ঞানৰ জনকল্যাণমূলক অৱদানসমূহৰ বিষয়ে জনসাধাৰণক অৱগত কৰোৱাৰ পৰা বিশেষ সুফল আশা কৰিব পাৰি। এনে কৰিলে তেওঁলোক বিজ্ঞানৰ প্ৰতি আকৃষ্ট হয় আৰু তাৰ জৰিয়তে বৈজ্ঞানিক মানসিকতা গঢ়ি তোলাটো সহজ হৈ পৰে।

ড° ৰোহিণী কান্ত বৰুৱাৰ অভিভাষণটিৰ আন এক তাৎপৰ্যপূৰ্ণ দিশ এয়ে যে ইয়াৰ মাধ্যমেৰে ৰহস্যবাদী ধ্যান ধাৰণাৰ বিপৰীতে বিজ্ঞানৰ যুক্তিবাদী ধাৰণাৰ প্ৰসাৰ ঘটাবলৈ তেখেতে চেষ্টা কৰিছে। জীৱ-জগতৰ বিকাশৰ মূলতে কোনো অলৌকিক শক্তিৰ পৰিৱৰ্তে এক জটিল ৰাসায়নিক বিক্ৰিয়া থকা বুলি ড° বৰুৱাদেৱে চাৰি দশকৰ পূৰ্বেই অসমৰ ৰাইজক বুজাই দিয়াৰ প্ৰয়াস কৰিছিল। জীৱ আৰু জড় পদাৰ্থৰ পাৰ্থক্য যে এক বিশেষ ক্ষেত্ৰত নোহোৱা হৈ পৰে, তাৰ সমৰ্থনত তেখেতে ভাইৰাছৰ উদাহৰণ দাঙি ধৰিছে—“জীৱন্ত কোষ পালে ভাইৰাচ ৰোগৰ বীজাণুৰ দৰে বাঢ়ি যাব পাৰে। জীৱনৰ এটা লক্ষণ বংশবৃদ্ধি। ভাইৰাচ তেনেহ’লে জীৱন্ত কোষ পালে বৰ্দ্ধিষ্ণু হৈ পৰে। অথচ কোনো পৰিপোষক মাধ্যমত ই বীজাণুৰ দৰে বাঢ়িব নোৱাৰে। ইফালে ‘টোবেকো মোজেইক ভাইৰাচ’ৰ ৰাসায়নিক স্ফটিকীকৰণে ভাইৰাচবোৰৰ জড়ত্ব প্ৰমাণ কৰে। জড় পদাৰ্থৰ বৃদ্ধি এটা যুগান্তকাৰী কথা। এই ভাইৰাচবিলাকেই জড় আৰু জীৱনৰ সাঁকো।”

দেশে স্বাধীনতা লাভ কৰাৰ পৰৱৰ্তী কালছোৱাত সমাজৰ সকলো শ্ৰেণীৰ লোকৰ মাজত জাতি গঠনৰ দিশত এক অভূতপূৰ্ব উদ্দীপনা উপস্থিত হৈছিল। ড° বৰুৱাদেৱৰ দৰে উচ্চ শিক্ষিত বিজ্ঞানী, গৱেষকসকলো সেই সময়ত জাতিটোৰ ভৱিষ্যৎ সম্বন্ধে পৰম আশাবাদী আছিল। পঞ্চাশৰ দশকটোত জৱাহৰলাল নেহেৰুৰ নেতৃত্বত বৈজ্ঞানিক সমাজবাদ গঢ়াৰ পৰিকল্পনাও আৰম্ভ হৈছিল। পৰিৱৰ্তিত ৰাজনৈতিক পৰিৱেশত এটা বৈজ্ঞানিক জাগৰণৰ সম্ভাৱনাই সকলোকে উদ্‌বুদ্ধ কৰিছিল। আলোচ্য অভিভাষণটিৰ সামৰণিৰ পিনে ড° বৰুৱা ডাঙৰীয়াই ব্যক্ত কৰিছিল—“সমগ্ৰ ভাৰতবৰ্ষ জুৰি এতিয়া এটা বিৰাট বৈজ্ঞানিক জাগৰণে দেখা দিছে। আগেয়ে ভাবিব নোৱাৰা নতুন শিল্প গঢ়ি উঠিছে, বিজ্ঞানৰ আলম লৈ জলবিদ্যুৎ প্ৰজনন, ৰাসায়নিক সাৰ উৎপাদন, তীখাশালে গঢ় লৈছে। এই বৈজ্ঞানিক জাগৰণে আমাৰ অসমকো স্পৰ্শ নকৰাকৈ থাকিব নোৱাৰে। এইটো ঠিৰাং যে আমি এপদ এপদকৈ বিজ্ঞানৰ নতুন আহিলাৰে এখনি নতুন ভাৰত গঢ়িব খুজিছোঁ। এই নতুন ভাৰতৰ সপোনত বৈজ্ঞানিকৰ কৰিব লগীয়া বহুতোখিনি আছে আৰু সেই হিচাপে এই নৱ ৰচনাত বৈজ্ঞানিকৰ দায়িত্ব অশেষ। আমাৰ আশা আমাৰ অসমতো শতাব্দীৰ সুপ্তিৰ অৱসান এই বৈজ্ঞানিক নৱজাগৰণে আনি দিব”।

ড° বৰুৱাৰ দেশ পুনৰ্নিৰ্মাণৰ এই সপোন কিমান দূৰ বাস্তৱায়িত হ’ল বা হ’ব তাৰ

সময়েহে সঠিকভাৱে নিৰ্ণয় কৰিব পাৰিব। কিন্তু স্বদেশ আৰু স্বজাতিৰ প্ৰতি থকা অকৃত্ৰিম ভাল পোৱাই যে তেখেতৰ সকলো কৰ্ম-প্ৰেৰণাৰ উৎস আছিল তাত সন্দেহ নাই। ড° বৰুৱা-দেৱৰ সামগ্ৰিক চিন্তাধাৰাত এক নিৰ্ভেজাল জাতীয়তাবাদৰ ধ্বনি অনুৰণিত হোৱা শুনা যায়। তেখেতে এখন প্ৰগতিশীল অসম গঢ়াৰ মাধ্যমেৰে এখন শক্তিশালী ভাৰত গঢ়াৰ উদ্দেশ্যে কায়মনোবাক্যে আত্মনিয়োগ কৰিছিল। তেখেতৰ দৃষ্টিভংগী আছিল কালোত্তীৰ্ণ। সেয়ে প্ৰায় চাৰি দশকৰ পূৰ্বে প্ৰদান কৰা এই নাতিদীৰ্ঘ অভিভাষণটিত আজিৰ নতুন প্ৰজন্মক সঠিক পথ নিৰ্দেশ কৰিব পৰা অনেক সমল বিচাৰি পোৱা যায়।

From the desk of the Principal

On the abolition of the law classes in Dibrugarh University in 1976, a public meeting of the citizens of Dibrugarh held on 20.6.76 with Shri Promode Kumar Das, B. L. in the chair decided to start Dibrugarh Law College "in the larger interest of the student community" and "to create a new avenue at Dibrugarh for imparting legal education." It may be mentioned that there was another law college at that time namely Kanoi Law College. The wisdom of the decision taken in 1976 was confirmed about ten years later when the Bar Council of India after inspection of both the colleges gave the opinion that there is the necessity of two law colleges at Dibrugarh to meet the growing demands for legal education.

However, Dibrugarh Law College had a humble beginning. The classes started at the George Institution now Bagmibor Nilmoni Phukan H. S. School with late Hem Nath Gohain, B. L. as the founder Principal. Some of the teachers teaching at the University Shri Indreswer Sarma, Shri Keshab Gogoi, Shri N. C. Bagchi and others came over to this college and gave their services on voluntary basis.

The next stage in the development of the college srarted with shifting of the college to a more central place i. e. Bengali H. S. School at Khalihamari. Shri Moniram Agarwalla who took over as Principal during this period, entered into an agreement with the help of Shri Ajit Chaliha, member Governing Body and Shri Aswini Chowdhury, President to purchase the present property i. e five kathas of land with a bungalow standing on it from its owner Mrs Muktalata Barua, wife of late Dr. Rohini Kanta Barua

The purchase was completed during the tenure of the present Principal and for the first time Dibrugarh Law College had its own land and building. Meanwhile Mrs Muktalata Barua made the offer of return of the purchase money if the college is renamed after her illustrious husband. The Governing Body in its meeting on 22.2.86 grate-

fully accepted the offer in the best interest of the college. Mrs Barua was able to return the money in December 1993 and accordingly the Governing Body finally decided in its meeting on 4.2.94 to rename Dibrugarh Law College as Dr. Rohini Kanta Barua Law College. However, the college authorities fully utilised the delay in renaming of the college to make it fit for the great name which it is going to adopt.

The generosity of Mrs Barua thus cleared the way for the college for its progress and all-round development. The Dibrugarh Law College was inspected by the Bar Council of India and the Dibrugarh University and has received recognition from the former and temporary affiliation from the latter (Dibrugarh University has not given permanent affiliation to any of its law colleges so far). Now the college is on its way to fulfil the conditions for its permanent affiliation.

The College has in its rolls more than four hundred students and ten teachers. The results of the College in the LL. B Examinations conducted by Dibrugarh University have been uniformly good i. e. compared to the University pass percentage. Quite a good number of students passing out of this College are doing well in different bars of the state and also in other fields.

The College has come a long way since its humble beginning in 1976. It has now completed the ground floor of the new building mainly through their own efforts thus fulfilling the condition laid down by the Dibrugarh University with regard to accommodation.

The College having thus overcome its initial difficulties with regard to accommodation and financial viability may now look forward to a period of sustained development in general and improvement in the quality of teaching a particular. In this the College expects to get valuable guidance from the Dibrugarh University which is bound to see that legal education is imparted in a more meaningful manner in this part of the country.

This day of renaming of the college after Dr Rohini Kanta Barua marks an important milestone in the life of Dibrugarh Law College. The celebrated name of Dr Rohini Kanta Barua stands for a standard in scientific research of a very high order and academic excellence. Had he continued with his legal profession, there is no doubt that he would have applied his brilliant mind to the intricacies of legal problems and in due course would have risen to be an eminent jurist. His advocacy of pursuit of science not only in its purest

form but also for development of a scientific outlook in the everyday life of the people is also a gain for those in the legal profession.

By renaming itself after Dr Rohini Kanta Barua, this college has indeed set a very high standard before itself and if in pursuit of his ideals, Dr Rohini Kanta Barua Law College can attain a fraction of his excellence, the renaming of the College after him will be amply justified.

N. C. Gohain,
Principal,
Dr Rohni Kanta Barua Law College

The 19th March, 1994

Members of the Governing Body of the Dibrugarh Law College

From L to R : Shri Kalyan Barua, Shri Ajit Chaliha, Shri Tankeswer Bora (President), Mrs Muktalata Barua (Life Member), Shri Niruddha Gohain, (Principal and Secretary) and Shri Binoyananda Dowerah

Teachers and staff of Dibrugarh Law College

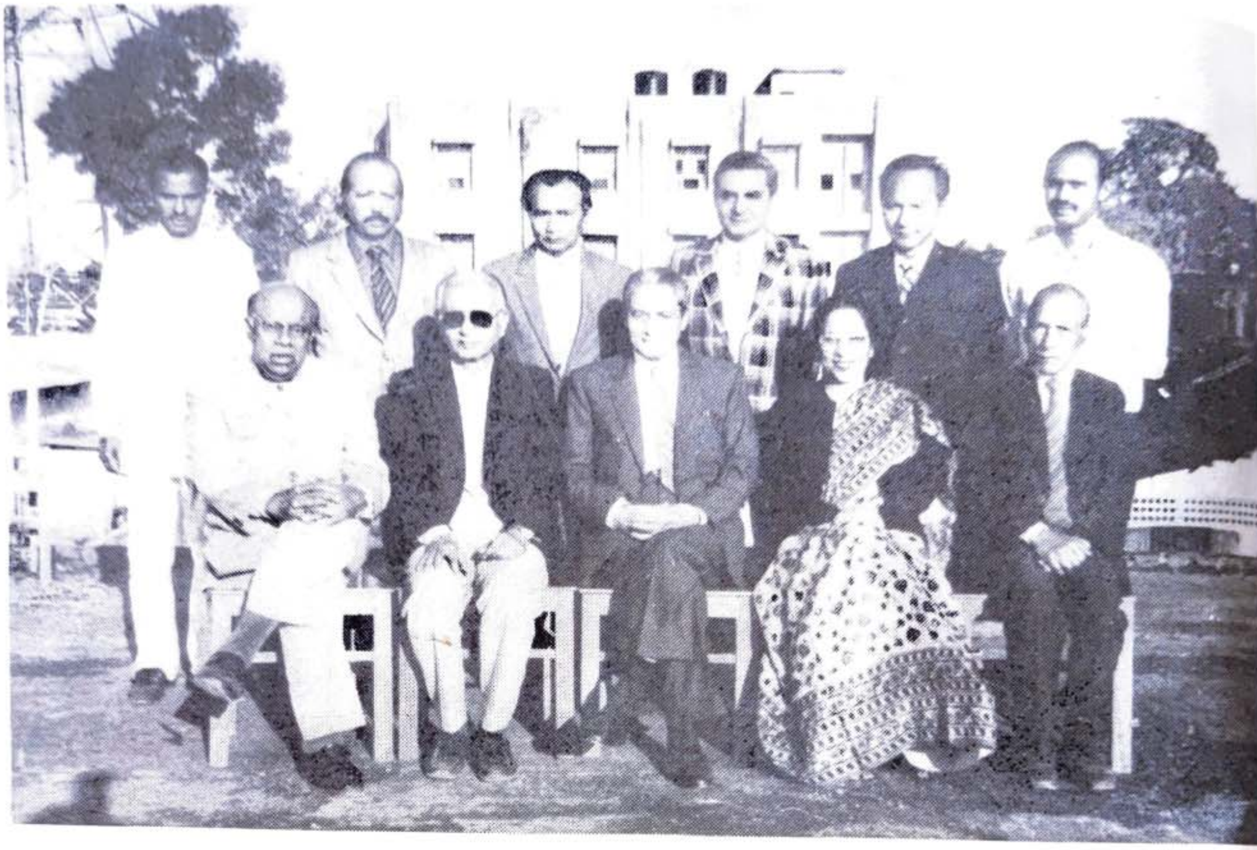

Sitting from L to R : Shri A. Kaund, Shri N. Bagchi, Shri N.C. Gohain, Principal, Mrs. H. Goswami and Shri B. Ahmed

Standing from L to R : Shri Ram Deo (Chowkidar), Shri B. Barua, Shri J. Bora, Shri S. Rahman, Shri K.S. Shahi and Shri P. Patonari (Office-assistant-cum-accountant)

Sri Golap Bora, teacher of Dibrugarh Law College.

Ex General Secretaries of Dibrugarh Law College Students' Union

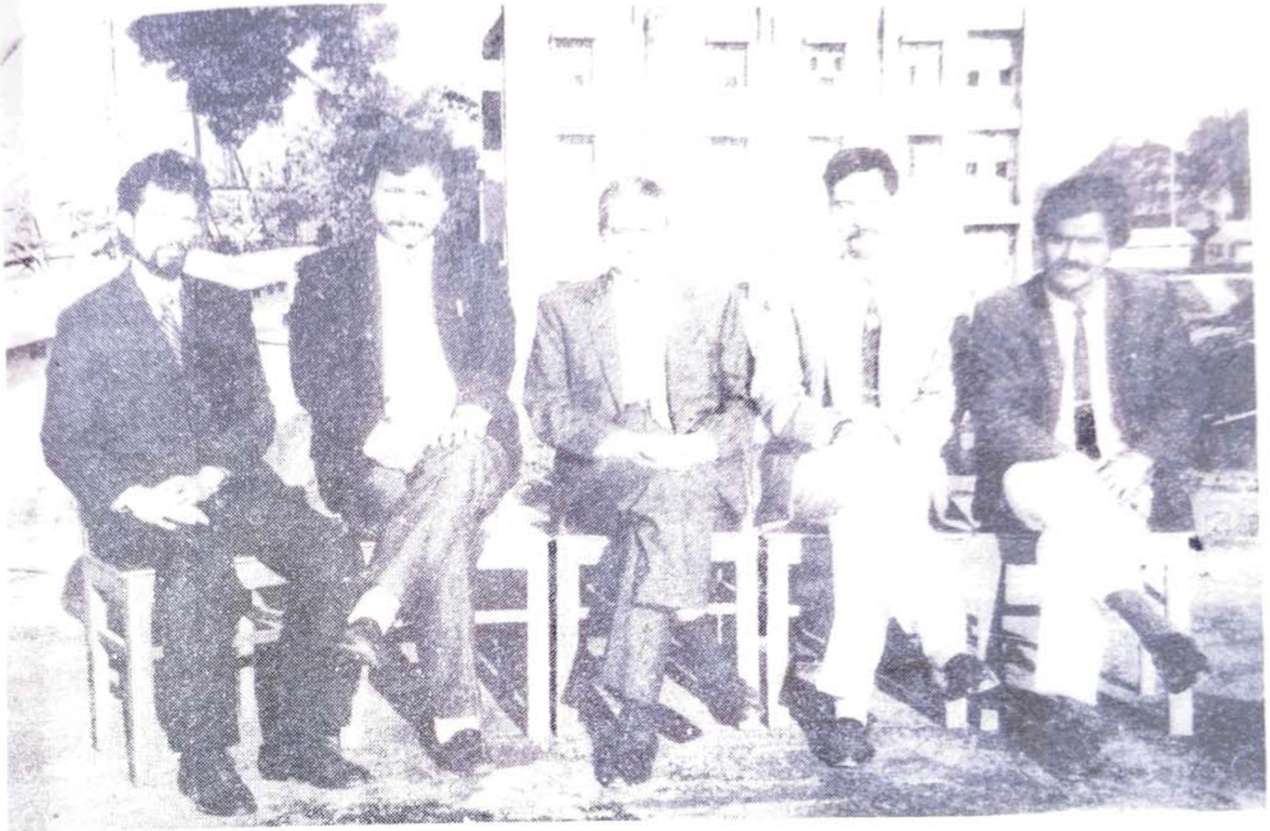

From L to R : Shri A. Borgohain, Shri Ajit Borgohain Shri N.C. Gohain (Principal), Shri G. Gohain Phukan and Shri S. Dutta.

Sri T. Lahon
Ex General Secretary,
Dibrugarh Law College
Students, Union.

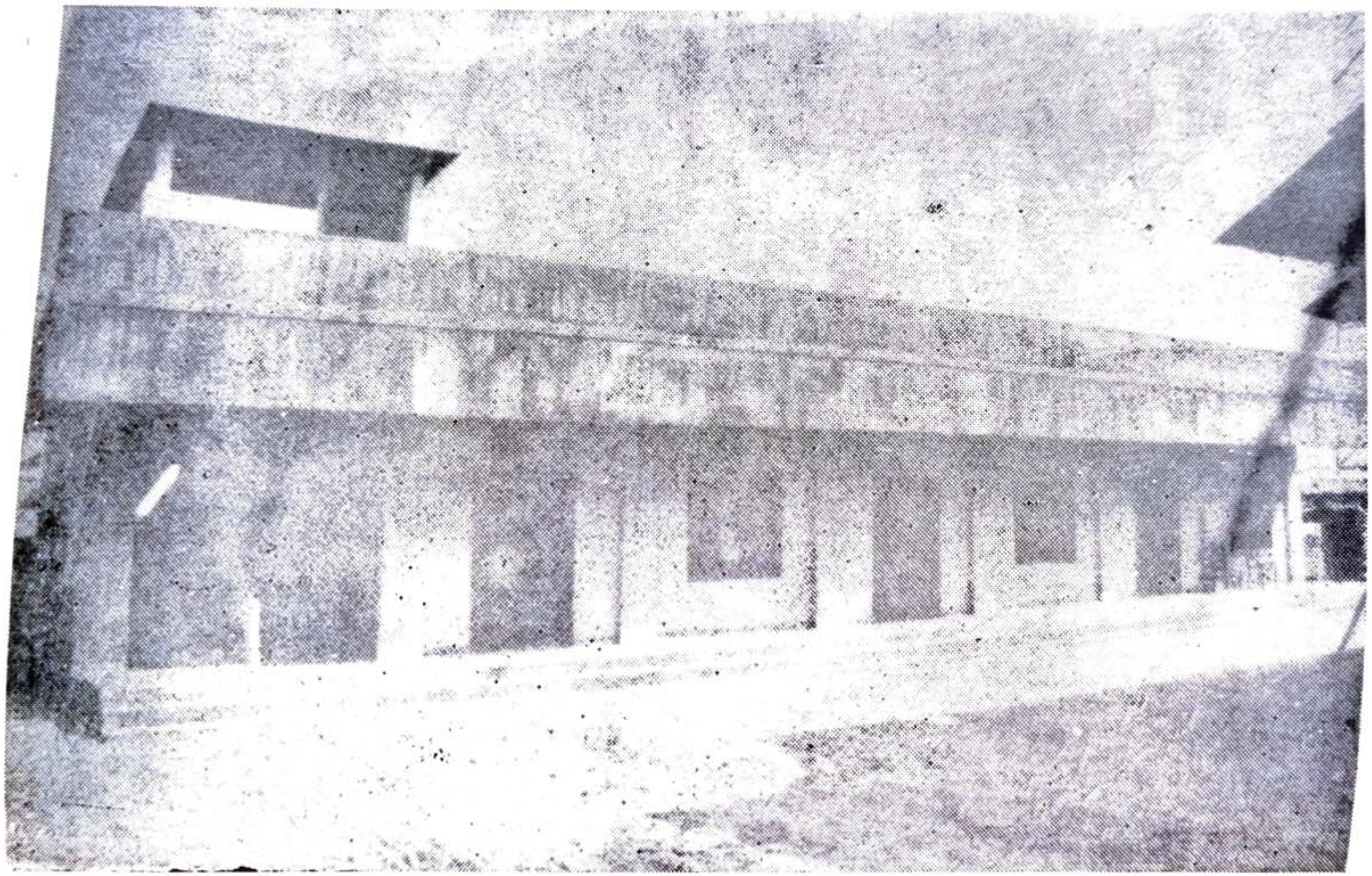

New Building of Dibrugarh Law College opened in 1993.

List of members of Governing Body

1) Shri Tankeswar Borah — President
2) Shri N. C. Gohain, *Principal*, — Secretary
3) Mrs. Muktalata Barua — Life Member
4) Shri A. Chaliha — Member
5) Shri P. Gogoi — Member
6) Shri P. K. Das — Member
7) Shri K. K. Baruah — Member
8) Shri B. Dowerah — Member
9) Shri Sumanta Chaliha — Member

List of Teachers with Qualification

1) Shri N. C. Gohain — M. A. LL. B.
2) Shri N. C. Bagchi — M. A. LL. B.
3) Shri B. Ahmed — B A. LL. B.
4) Shri K. S. Shahi — B. A. LL. B.
5) Shri B. Baruah — M. A. LL. B.
6) Mrs. H. M. Goswami — M. A. LL. B.
7) Shri A. Kaunda — M. A. LL. B.
8) Shri J. Borah — M. Com. LL. B.
9) Shri G. C. Borah — B. Com. LL. B.
10) Shri S. Rahman — M. A. LL. B.

List of members of Editorial Board

1) Shri Sunil Borthakur — Editor
2) Shri N. C. Gohain, *Principal.* — Convenor
3) Shri N. C. Bagchi — Member
4) Shri K. K. Baruah — Member
5) Shri Prakash Gogoi — Member